

چندیں قصہ ء چندیں ساعت

سعید طارق



بلوچی اکیڈمی
عدالت روڈ کوئٹہ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید ۽ بلوچی اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ کت نہ کنت۔

چندیں قصہ ۽ چندیں ساعت

()

سعید طارق

2024

ISBN # 978-969-680-201-3

نہاد: =/100 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینٹگ ۽ شنگ کتگ۔

نامدات

منی کماش رئیس احمدء جنگلیان تنزگیء نامء

لڑ

1 بے عقلیں بادشاہ
4 وزیرِ ریش و ٹال
7 نیک بخت
10 نصیحت
17 تہمت و روان
20 شیر و روباہ
23 ہیل روت عادت نہ روت
26 قیمتی چلہ
34 نان و عکس
36 بستک و یقین
38 زیتل
40 واد و بستار

- 44 بلاہء چکاس
- 53 بے عقلیں چوہدری
- 60 حد بادشاہ ہے
- 65 زحمء ٹپ روت بلے زبانء نہ روت
- 68 اشتاپء کاراں پادگون پلاراں مانگیٹیت
- 70 بادشاہء جنک
- 77 شپانکء بادشاہء جنک
- 80 بے عقلیں جنین

بے عقلیں بادشاہ

کو نہیں زمانگے ۽ گپ انت کہ یک ملکہ ۽ آست ات یک ملائے ۽ ملائے آست ات یک مریدے۔ آدوینانی کار میتگ پہ میتگ گردگ ۽ مہلوکاں بند ۽ تائید دیگ ات۔ بلے لہتیں روچ ات کہ آہانی کارو بار سست ات۔ تو بے گوش آنچوش سست ات کہ آہانی گزران بوٹگ ۽ نہ ات۔ یک روچے آہاں شورگت کہ مارانوں دگہ ہندے روگ لوٹیت اے ملک ۽ منے لاپ ہم در آہگ ۽ نہ انت۔ اے دوین شت انت دگہ انچیں ہندے ۽ کہ اودے حلواہ ۽ وادے نہاد یک ات۔ بزاں اگاں سیرے وادے نہاد کلدارے ات گڑا سیرے حلواہ ۽ اوں نہاد کلدارے ات۔ اے درگت ۽ ملائے وتی مریدے را گوشت کہ اے ملک ۽ کہ حلواہ ۽ وادے نہاد یک انت گڑا بزاں اے ملک ۽ وفا نیست۔ اے ملک ۽ انسان ۽ حیوان ۽ بسات یک انت۔ اے ملک ۽ انصاف نیست۔ اے ملک ۽ مہ نند، بیا رویں دگہ ملکہ ۽۔ مریدے گوشت کہ انا ملا! اے ملک ۽ و تماشانت۔ اداے حلواہ واد ۽ نہر ۽ رسیت، تو گوش ۽ کہ اے ملک ۽ یلہ دینیں ۽ رویں۔ تو اگاں روتے و بے رو بلے من نیاں گوں۔ من وتی لاپ ۽ شوٹ نیاں، من ہمیداں جلاں، بلے کمو آپ ۽ لاپ باں۔ ملائے گوشت کہ شریں گڑا من ترا اجازت کناں ۽ رواں۔ بلے ترا وتی ڈس ۽ نشان ۽ دیاں بگندے ترا روچے منی کار کپیت گڑا بیا منی گورا۔ من آدم ۽ ملک ۽ رواں۔ مریدے گوشت کہ شریں ملا تو اجازتے منی نیمگ ۽ توشت کنسے۔ ہر دیں مناکارے کپیت گڑا من کایاں تی گورا۔ ملائے مرید اجازت گت ۽ شت۔

مریدیلہ آت، ہمے ٹلک ء چوپس ء گوگ ء وڑاورگ ء چرگ ء آت۔
 آئی ء وتی زند گانی ء اچو ارزانیں نہادے ء حلواہ نہ دیستگ آت۔ آوتی دل ء
 میل ء حلواہ ورگ ء آت۔

لہتیں روج ء پد اے ملک ء بادشاہ ء جار پرینت کہ پہ قربانی ء یک
 پزوریں مردے در پہ گنج ات ء بیارات۔ بادشاہ ء سپاہی میتگ پہ میتگ گردان
 بوت آت۔ آہانی چم کہ ہمے مرید ء کپت آت۔ گوشت ء، پہ گرات ہمے
 مرد ء کہ اے مرد میتگ ء ذراہیں مردماں چہ پزور ترانت۔ آہاں ملاء مرید تلام
 کت ء ماں بادشاہ ء دربار ء بُرت۔ سپاہیاں گوشت کہ واجہیں بادشاہ اے تئی
 قربانی انت کہ ماگپتگ ء پہ تو آورتگ۔ مرید ء درائنت کہ بادشاہ منی گناہ چہ
 انت کہ تئی سپاہیاں مناگپتگ ء پہ تو آورتگ ء اے گوش انت کہ بُہ زور بادشاہ
 تئی قربانی انت۔ تئی ملک ء زاناں انسانانی قربانی بیت؟ بادشاہ ء گوشت کہ ہو،
 اے منی ملک ء قانون انت کہ ادء ہر سال یک پزور ء لائقیں مردے ء قربانی
 کنگ بیت ء باند تئی کٹگ ء روج انت۔ اگاں ترامردم ء کسے است کہ تراکلوہ
 پیغامے دیگی انت منی سپاہی تئی کلوہ ء سرکن انت۔

ہمے بریگاہ ء آئی ء مرید ء حال ملاء سرکنگ بیت کہ بیاباند تئی مرید ء
 قربان کنگ ء روج انت۔ حال ء رسگ ء گوں ملاء و تاپہ مرید ء سرکنت ء مرید
 ء گوشت کہ من ترانہ گوشتگ کہ اے ملک ء کہ حلواہ ء واد ء نہادیک انت گڑا
 بزاں اے ملک ء وفانیست۔ بلے حیر! منی گپ تونہ زرت انت، پداہم من تئی
 رکنگ ء جہد ء کناں۔ ملاء وتی مرید ء تسلادات ء شت۔ دومی روج ء صُحب ء سرا
 ، مُلادیت کہ پہ مرید ء کٹگ ء قصاب ء کارچ ء زحم تیز کنگ انت۔ واست ء

مرید ء کُشک ء کہ ملا ء چہ ہمود ء میدان کُت ء اتک۔ گوشتے کہ ایشی ء مہ کش، بیا
منا بہ کُش۔

بادشاہ ء درائینت کہ پرچا من آئی ء مہ کُشاں ء ترا بہ کُشاں؟ ملا
ء گوشت کہ بلے من جنّت ء رواں۔ بادشاہ ء پُرس ات کہ جنّت ء زاناں چچی
آست کہ تو پہ جنّت ء چو ہدوک ءے؟ ملا ء درائینت کہ جنّت ء ہرچی آست۔
انسان ء دل ہرچی بہ لوٹیت، آئی ء ر سیت۔

بادشاہ ء پدا پُرس ات کہ اگاں من ترا بہ کُشاں ء تو جنّت ء بہ رُوے، گُرا
اود ء تئی ہر تماہ ء واہش پورا بیت؟ ملا ء پَسہ دات، ہو۔ گُرا بادشاہ ء گوشت 'ہو
بزاں تونہ لوٹ ءے کہ من ء بادشاہ جنّت ء بہ رواں، تہناوت پہ جنّت ء سرگپتنگ
ءے! بادشاہ ء قصاب حکم کُت کہ اے مرد ء یلہ کن ء منا بہ کُش کہ بلے من
جنّت ء رواں۔



وزیرِ ریش و ٹال

کرناں پیش آست ات یک بادشاہ ء بادشاہ آست ء یک وزیرے۔
بادشاہ ء وزیر مدام صاف ء سلہ آت۔ بزاں آئی ء مدام وتی ریش ساتگ آنت،
بلے ریش ء یک ٹالے مدام داشتگ ات ء۔

یک روچے بادشاہ ء وزیر شکار ء شُت آنت۔ آہانی سر یک کلکے ء کپت
آہاں دیست کہ، لہتیں جنک یک در چکے ء دزجگ آنت ء آئی ء براں سرچنگ ء
چنڈگ ء آنت۔ بادشاہ ء وزیر ہمیشانی کر آشت آنت ء ہمیشاں جست اش گت
کہ ”جنکاں شما چے سرچنگ ء ء“؟ آہاں در اینت کہ ”ماجو گر سرچنگ ء ایں“
بادشاہ ء پدا جست گت کہ ”شماے در چک ء براں چے کن ات“؟ ”جنکاں پَسہ کہ
”ما ایشی ء براں وریں۔ ایشی ء برمار اسک وش بنت۔“

بادشاہ ء وزیر شکار ء پدا و تر وتی کلات ء آتک آنت۔ پدا بادشاہ ء
وزیر ء وتی تر ء تاب ء بارواجہر ء حال گت۔ گپ گپ ء ہر دو میں ہما کلگ ء جنکانی
ترانگ ء کپت آنت ء اناگہ بادشاہ ء گوشت کہ وزیر منا آج آکلگ ء جنکاں، ہما
جنک سک دوست بوت کہ منی جستانی پَسہ اش دات آنت۔ وزیر ء گوشت، ہو
بادشاہ سلامت! آجک باز ڈولدار آت۔ بلے تئی ارادہ چی انت؟
بادشاہ ء گوشت کہ منی دل ء انت، ہے جنک ء وتی کلات ء بانک بکناں۔
وزیر ء گوشت کہ شریں بادشاہ من باند ارواں تئی جہر ء براں۔

دومی روج ء وزیر ء بادشاہ ء سانگ ء حبر بُرت جنک ء مات ء پت ء گؤرا۔
 جنک ء مات ء پت ء بادشاہ سانگ ء زرت۔ بادشاہ جنک چہ کوچک ء جنگل ء
 زرت ء وتی بانک کت۔

لہتیں روج ء پد بادشاہ کلات ء یک کوہی بلوچیں سوداگرے اتک۔ آ
 وہد ء بادشاہ کلات ء ساڑی نہ ات۔ بلے وزیر موجود ات۔ بادشاہ نوکر ء چاکر
 کوہی بلوچ ء جست کننت کہ ترا بہائی چے گون؟ بلوچک گوشت کہ منا جو گر
 گون۔ بادشاہ مولد ء ہمے سوداگر ء گؤرا کینت آ اوں جست کناں کہ ترا چے
 گون بہائی؟ سوداگر گوشت کہ جو گر انت۔ چہ ہمے مولداں یکے گوشت کہ
 من رواں باریں بانک ء جست کناں کہ آ جو گر زوریت یا نہ زوریت۔ مولد
 شت بی بی ء گوشت ء کہ بیا کہ کوہی سوداگرے اتلگ آئی ء جو گر گون۔ بی بی
 ء وتی مولد گوشت کہ ہمے سوداگر اہ گوشت کہ جو گر چے دزچکے؟ مولد ء اتک
 ء سوداگر ء گوشت ء کہ بی بی گوشت جو گر چے دزچکے۔

اے حبر بزاں وزیر ء اش کت۔ وزیر ء سک پیچ ء تاب وارت ء پدا وتی
 ہمے یکیں ریش ء ٹال کہ آئی ء مجتی داشتگ ات۔ ہمیش ء چہ سوک ء گو تک۔
 ساعتے ء پد بادشاہ اول کلات ء اتک۔ وزیر بادشاہ گؤراشت بادشاہ چم کہ
 وزیر ء کپتال بادشاہ حیران ء وزیر ء روک ء چارات۔ وزیر اول
 حیران بوت کہ باریں چے حبرے بادشاہ من ء چوروک روک ء چارگ ء انت۔
 پدا گڑا وزیر ء گوشت کہ حیرانت! تو مرچی من ء چوروک روک
 ء چارگ ء؟ بادشاہ گوشت کہ وزیر حیرنہ انت کہ مرچی ترا وتی ریش ء ٹال
 پر نہ انت۔ وزیر ء گوشت کہ بادشاہ ترا یات بیت کہ من ء تو شکار ء شت انت!

بادشاہ ء گوشت ہو۔ گڑا وزیر ء گوشت کہ من ترا گپے بے گوشاں تئی بانک بندر ء
 کلگ ء کوچگی ئے مردے نہ انت۔ بادشاہ ء گوشت کہ بلے وزیر منی جست ء
 پسہ اے ونہ بوت۔ تو من ء تچک ء بے گوش آخر تئی ریش ء ٹال ء گوجگ ء سبب
 چئی انت۔ وزیر ء پدا بادشاہ ء را جست گت کہ نثریں تئی بانک چے سرچنگ ء
 و رگ ء آت؟ بادشاہ ء گوشت کہ جوگر۔ پدا وزیر ء گوشت کہ بیامرچی
 کلات ء یکے جوگر ء بہانگ ء اتلگ ء تئی بانک ء گوشتگ کہ جوگر چے دزچکے۔
 ہے جبر کہ من اش کتگ ء چہ سوک ء وتی ریش ء ٹال گوٹلگ۔



نیک بخت

گوشِ اَنتِ کہ اَست اَنتِ یکِ مردے ءِ اَست اَنتِ یکِ جنے۔ اے سک وار ءِ بزرگ اِنتِ اَنتِ۔ یکِ روچے جن ءِ وتی مرد ءِ گوشت کہ اے وڑا منی ءِ تنی گُزران نہ بونگ ءِ اَنتِ، تو چو کن کہ بے رو کوہ ءِ دار پہ چن ءِ بازار ءِ بہا کن، دگہ کٹے نہ بیت بلے، ہوؤ! آرت ءِ دان بنت، اے وڑا مئے کمو گُزران و بیت۔ مرد ءِ گوشت کہ شریں من باندا صحب مہلو رواں کوہ ءِ دار چنال ءِ بازار ءِ بہا کنال۔

دومی روچ ءِ صحب ءِ مہلو جنین ءِ وتی مرد ءِ ارز بند بست ءِ دات اَنتِ۔ مرد ءِ حر پالام کت دیم پہ کوہ ءِ دار ءِ چنگ ءِ۔ مرد ءِ وتی حر ءِ بار ءِ کد ءِ دار چت ءِ نول پہ ایشانی بندگ ءِ آ اے داز ءِ پراں داز بوت کہ شریں دراج ءِ رید گیس پیش بہ بنت کہ ساد مہ سد اَنتِ ءِ منا جنجال مہ کن اَنتِ۔ ہمے پٹ ءِ پولال آئی ءِ چم یک بزیں دازے ءِ کپت اَنتِ۔ اے مرد ءِ ہمے داز شُت ءِ چارات۔ چہ ہمیشی ءِ سے ءِ چار بُن پیش بُرات پدا مرد ءِ چم یک کبے ءِ کپت اَنتِ۔ مرد ءِ کہ اے کُتب ءِ دپ پتچ کت ءِ چارات اے چہ زر ءِ سہراں دپ ماں دپ اَنتِ۔ اے مرد ءِ وتی دل ءِ حیال کُت ءِ گوشت کہ اگاں اے منی قسمت ءِ بہ بنت گڑاوت منی لوگ ءِ کاینٹ۔ پدا مرد ءِ ساد رست ءِ وتی دار بست اَنتِ، حرے مہار کُت دیم پہ بازار ءِ۔ اود ءِ آئی ءِ وتی دار بہا کت اَنتِ ءِ دیم پہ لوگ ءِ آرت ءِ دان ءِ دگہ پیش ءِ پکرات ءِ زرت ءِ شت۔

مرد کہ لوگ ء سر بوت، آئی ء جنین گل ء بال ات کہ مرد ء مرچی
کار ء خدمت کنگ ء پھ پکرات ء آرت ء دان اش آورنگ۔ شپ کہ بوت
گڑا مرد ء وتی جنین گوشت کہ جنین بیا کہ من مرچی کوہ ء شنگاں۔ من کوہ ء یک
دازے ء توک ء کبے دیستگ کہ زر ء سہراں پڑ بوتگ۔ جنین ء گوشت کہ تو گڑا
چیانیاورنگ انت گوں؟ مرد ء درائنت من دل ء گوشتگ کہ اگاں اے زر ء
سہر مے نصیب ء انت، گڑا اے وت مے لوگ ء کائنت۔ جنین ء گوشت کہ تو
دابهہ ءے اے چیزان مردم یلہ دنت ء کئیت۔ تو باند ابہ رویارات کہ ماء تو چو
بزگ ء واریں۔ مرد ء گوشت کہ اناں جنین! اگاں مے نصیب ء بنت، وت
کائنت مے لوگ ء۔ جنین پیبزہ پنز ء چہ زہر ء تز لگی بوت۔ وتی دیسے تزینت ء
وپت۔ مرد ء گوں ہیج گپ ءے نہ جت۔

ہے ساعماں کہ مرد ء جنین ہے زر ء سہراںی درگت ء گپ ء بنت۔
ایشانی گپاں ہمساہگ اش کنت۔ آوتی مرد ء سکین دنت کہ بیا کہ فلانی ء فلانی
گپ ء بوتگ انت کہ فلانی ء مرچی کوہ ء دازے ء توک ء یک کبے دیستگ کہ
زر ء سہراں پڑ بوتگ۔ بلے آئی ء نیاورنگ گوں۔ تو چوکن، بے رویارات کہ ما
سیر ء آباد بنیں۔ مرد ء گوشت کہ اے و سک و شیں گپے، من انوں حر ء پالام
کناں ء رواں زر ء سہراں کاراں۔

مرد شپ ء شپ شت ء کوہ ء ہما دازے درگیتگ ء ہے کب ء دپے پچ
گت کہ بچاراں باریں حق ء دل اے کب زر ء سہر ء پڑ انت، یا مرد ء بٹاک
جتگ۔ مرد ء کہ کب ء دپ پچ گت، دیست ءے کہ کب گو ء دپ ماں دپ
انت۔ مرد ء دل ء گوشت کہ بزاں فلانی ء دروگ بستگ کہ ماے گپاں اش بہ

کنیں ۽ کوہ ۽ بیائیں کہ ادء مارا گو بز گون بہ جن انت۔ مرد ۽ کُ مَب ۽ د پ گپت۔
 کُ مَب زرت، حر ۽ لڈا ت، راہ کپت دیم پہ ہما مرد ۽ لوگ ۽۔ وش وش ۽ کُ مَب ہما مرد
 ۽ تہت ۽ چیر ۽ ایر کُ ت، ۽ شُ ت وتی لوگ ۽۔ گو وتی جنین ۽ دُر اہیں قصہ ۽
 کُ تاں ۽ کُ ن د ا ت ۽ کہ آہاں گوں ما کُ تگ، بلے من اوں آ کُ مَب زرتگ ۽ آہانی
 تہت ۽ چیر ۽ ایر کُ تگ، صَح ب ۽ کہ آ پ ا د کا ی ن ت، گُ ر ا گو بز آہانی پیم ۽ زان انت۔
 مرد ۽ جنین گپ ۽ ات انت کہ ن د ا ر گ و صَح ب ۽ بیت، ا ن وں ما چیا وتی چمانی و اب
 بُ ر ت گ انت، بیا و پسیں۔

صَح ب ۽ کہ د ا ر بُ ر و اب ۽ پ ا د ا ت ک، آئی ۽ د ی س ت کہ ہما کُ مَب م ن تہت ۽
 چیر ا ایر انت۔ آئی ۽ جنین کہ کُ ڈ ک ۽ ا ر ز ب ن د ۽ جو ژ ک ن گ ۽ ات، توار ۽ کُ ت،
 جنین او جنین! اے ساعتاں ہمساہگ ۽ اوں وتی گوش داشتگ انت کہ آوتی
 جنین ۽ توار ۽ ات۔ ہمساہگ ۽ گُ م ا ن کُ ت کہ گو بز اں مرد گندگ ۽ وار تگ۔ بلے
 بیا کہ قصہ دگہ وڑا ات۔ مرد ۽ جنین اتک۔ مرد گوشت، جنین! من ترانہ
 گوشتگ ات کہ اگاں زر ۽ سُ ہر مئے نصیب ۽ انت، گُ ر ا و ت مئے لوگ ۽ کا ی ن ت، آ
 انت بچار ہما کُ مَب مئے تہت ۽ چیر ا ایر انت۔ جنین ۽ پچ کُ ت چا ر ات گل ۽ بال
 بوت۔ اے وڑا آ و ش حال ۽ ہز گار بوت انت ۽ ہمساہگ ۽ نش ت وتی سر ۽ و ت پ نچ
 جت۔ پ د ا ما ش ت ۽ اتکیں۔



نصیحت

گوش آنت کہ پیشی و ہدء یک ملکہ ء یک مردمے آست ات آئی کار
سوداگری ات۔ آئی ء وتی لوگ ء کرا دکانے آست ات۔ بلے آمر سوداگری
ء بزاں چہ دکانداری ء بیزا رات۔

یک روچے مرد ء وتی دکان ء لوگ جاگہ بہاکت آنت ء دگہ ملکہ ء سر
گپت ء روگ ء لگ ات۔ راہ ء نیم ء یک فقیرے ء گوں دچار کپیت۔ سلام ء
دروت ء پد فقیر مرد ء جست کنت، واجکار! تو باریں کجانگوں سر گپتگ ء؟
مرد ء درائنت واجہ! من نزا ناں کجانگور وگ ء آں، بلے دنیا مزن انت ہر کجا کہ
پاد بر انت روان باں، پہ و تا شریں روز گارے در گجھاں یا کہ وتی کار و بارے کناں
ء وتی امر و ز پہ و ش ء ایمنی گوازی ناں۔ فقیر ء گوشت کہ اگاں تو شر ء و ش ء
ایمنی زندے گوازی نگ لوٹ ءے گڑا من ترا سے نصیحت کناں اگاں تو منی
نصیحتانی سرا کار بند بہ بے گڑا تئی امر و ز پہ و ش ء ایمنی گوزیت۔ مرد ء پلہ دات
کہ بلے واجہ! تو وتی نصیحتاں بے گوش من تئی نصیحتانی سرا عمل کناں۔
فقیر ء گوشت کہ من وتی نصیحتاں ترا پہ زر بہا دیاں۔ مرد ء گوشت کہ چمچک
ء بہا دیئے؟ فقیر ء گوشت کہ من ترا یک نصیحتے پہ صد کلدار ء بہا دیاں۔
مرد ء گوشت کہ شریں تو منا وتی نصیحتاں بے گوش من ترا ایشانی مڑ ء دیاں۔
فقیر ء وتی سیں نصیحت گوشت آنت۔

مرد ء فقیر اجازت کت ء وت راہ گپت۔ مرد فکرے ء کپت کہ من وتی
دکان ء لوگ جاگہ سے صد کلدار ء بہاکت آنت کہ دگہ ملکہ ء رواں ء کار و بارے

کناں، بلے آرزو فقیر ء بُرت انت۔ اے سیں نصیحت من و پسر اش سنگاں۔
بلے گپ اش انت کہ نوں من چے بکناں دگہ بچ راہ پیش نہ کپتگ، ابیدء کہ
کار ء دندائے در بہ یگجاں، اے وڑء و مناگزن ءے کُثیت۔ ہے فکر ء خیال ء تہا
ء مرد ء چم پہ زیادہیں سفر ء گزن ء سیاہی کار انت، آسیت ء کپیت۔ پداو ہدے
آئی ء چم چچ بنت، آچاریت کہ بادشاہی ماڑی ءے ء انت۔ آحیران بیت کہ ادء
من چون سر بوتان۔ دمانے ء پداو بادشاہ ء غلام چاریت کہ مرد ہوش ء انت۔ آ
رؤت بادشاہ ء سہی کنت۔ بادشاہ کیت سلام ء دروت ء پداو آئی ء جسست کنت
کہ اے مرد تو چونینے ءے؟ چہ کجام ملک ء اتلگ ءے؟ ء منی ملک ء چیا اتلگ
ءے؟ مرد ء وتی قصہ کت انت ء گڑا بادشاہ ء درائینت، تو بزان کہ ترا سے روج
انت بے ہوش بوتگ ءے۔ ترا منی غلاماں جنگل ء دیستگ ء منا حال داتگ اش،
بیا کہ چوشیں مردے بے ہوش انت کپتگ۔ من پداو تی غلاماناں گوشتگ کہ
اے مرد ء بیارات منی مہمان خانہ ء ایشی ء شر خیال داری ء بکن ات ء مرچی
ہمیش انت کہ تو ہوش ء اتلگ ءے۔ مرد ء بادشاہ ء منت گپت ء گوشت کہ من
تئی منت داراں کہ تو منارا چتگ ء آورتگ بلے من نوں اجازت لوٹاں رواں پہ
وتاروز گارے شوہاز کناں۔ بادشاہ ء گوشت کہ اگاں تووش بے گڑا منی کرا یک
جاگہے حالی انت بزاں من ء یک مردے پکار انت اگاں تو کار کنتے گڑا من ترا
وتی گورا کارء داراں۔ مرد ء درائینت کہ واجہ کور ء پہ دوچم ء رثنائی، من وشاں
تئی کرا کار کناں تو بے گوش من ءے چے کنگ لوٹیت۔ بادشاہ ء گوشت کہ تو منی
جنک ء پاسدار ءے، چاہ ء آپی ءے ء آہر جاگہے کہ رؤت تو ہمراہ ءے بہ بیت ء بے
روگوں، آئی ء نگہبانی ء بہ کن۔ مرد ء گوشت شر انت۔

مردء سالے گوشت کہ بادشاہء جنکء پاسدار آت بزاں اینچو و ہدء
 ہمرائیء بادشاہء جنکء دل گوں مردء لگ اتء آمردء سراشید ابوت۔ یک
 روچے جنکء مرد لوٹا نینتء گوشت ءے کہ مرچی منی طبیعت ناساز انتء
 من وش و ش نیاں منی ہڈء بند در دکنگء انتء، توچو کن منی جانء بے مش۔ مرد
 بادشاہء جنکء جانء مُشگء لگ ات۔ مردء بادشاہء جنکء دست پر کت مردء
 اوں بے وار بوت۔ بلے اناگہ مردء وتی صدیں کلدار بزاں ہما صدی کہ
 مردء فقیرء ہمے نصیحتء مزرء داتگ ات کہ نمک حرامی مکن۔ اے گپ کہ
 آئیء یات اتک، ہمے دمانء آپشتء کنزراتء روگء لگ ات۔ بادشاہء جنک
 آئیء وتی نیمگء ٹپیتء وتی سرا در دنت۔ مگہ مردء جواب کت کہ من، پچبر
 نمک حرامی نہ کنناں۔

نہ کئے کہ ہمے ٹپء ٹپء ساعتماں وزیر آدویناں گندیتء گپ
 ءدگہ معنائے دنت۔ آروٹ بادشاہء حال دنت۔ بادشاہ سک پدر بیتء اے
 مردء چہ دلپروش بیت۔ بلے وزیرء گوشت کہ من اے مردء چہ وتی عزتء
 بیرء گرگ لوٹاں۔ بلے انچیں وڑےء کہ اے مرد سہی اوں مہ بیت۔ وزیر
 ء گوشت شرانت۔ دومی روچء بادشاہء مرد لوٹا نینت کہ تو برو فلاں اُستاء گورا
 منی زحمے ایرانت، بیارے۔ مردء گوشت شرانت۔ مرد چداں شت، نیم
 راہء بانگ ء آوازے گوشاں کپیت۔ آئیء وتی دو می صدی کہ
 آئیء فقیرء داتگ ات پہ ہمے نصیحتء مزرء کہ اللہ چہ درساں مستر انت۔ اے
 گپ کہ آئیء یات اتک۔ آئیء دلء اتک کہ اللہ کہ چہ درساں مستر انت گڑا
 پیسرء اللہء حکمء سرجم کنناں ء رندء بادشاہء حکمء۔ مرد اولسرء وتی عبادتء

کنت، ءِ زَنَدِ ءِ رُوْتِ اُسْتَا ءِ نِيْمِگِ ءِ۔ آگوشيت منا بادشاہ ءِ ديم داتگ کہ بُو روز حم ءِ بيار۔ اُسْتَا آئی ءِ زحم ءِ دنت ءِ گوشيت، بہ جل پہ بادشاہ ءِ ترا یک ٹيکي ءِ دياں۔ مرد چيزاں زوريت ءِ در کپيت۔

مرد کہ بادشاہ ءِ ماڑی ءِ سر بيت۔ بادشاہ آئی ءِ گندگ ءِ گوں حيران بيت، بلے پدا ہنچ نہ گوشيت۔ مرد زحم ءِ بادشاہ ءِ دنت ءِ بادشاہ ءِ گوشيت کہ اُسْتَا ءِ پہ تو یک ٹيکي ءِ اول داتگ۔ آٹيکي ءِ اول بادشاہ ءِ دنت۔ بادشاہ چاريت کہ اے ٹيکي آئی ءِ غلام ءِ سر انت کہ اُسْتَا سستگ ءِ جد اکتگ۔ بادشاہ مرد ءِ گوشيت کہ توبہ رووتی کار ءِ سرا۔ مرد پشت ءِ مان دنت ءِ رُوْتِ۔

بادشاہ پداوتی وزیر ءِ گوشيت کہ توبہ رو اُسْتَا توار کن بہ گوش ترا بادشاہ ءِ لو طيتگ۔ وزیر رُوْتِ اُسْتَا کاريت۔ بادشاہ اُسْتَا گوشيت کہ تو چوش کتگ! من ترا گوشتگ کہ اولی مردم کہ کئيت زحم ءِ لو طيت تو آئی ءِ سر ءِ سند ءِ پدا دومی مردم کہ کئيت آئی ءِ زحم ءِ بد ءِ اولی مردم ءِ سستگيں سر ءِ بدیے گوں۔ تو دومی ءِ سر سستگ ءِ اولی مردم ءِ داتگ۔ اُسْتَا دراينت کہ بادشاہ سلامت من ہے مرد ءِ کہ سر سستگ منی کر ا پيسر ءِ اتلگ، ءِ دومی مرد کہ اتلگ من زحم ءِ سر ہے مرد ءِ داتگ انت، منی ہنچ ميار نہ انت۔ بادشاہ اُسْتَا اجازت دنت۔

بادشاہ پداوتی وزیر ءِ گوشيت کہ من چوں چہ اے مرد ءِ وتی عزت ءِ بيراں بہ گراں؟ اے مرد مناہر حساب ءِ کنگی انت۔ وزیر گوشيت کہ باند تو آ مرد ءِ لوٹاين۔ آئی ءِ فلاں جاگہ ءِ ديم بد ءِ، اُنچ اود ءِ اُنچ حساب ءِ سلامتی واتر نہ کنت۔ دومی روچ ءِ بادشاہ ءِ اے مرد لوٹاينت ءِ گوشت تو برو فلاں

جنگل ۽ فلاں جاگہ ۽ یک بزرگے آست۔ آئی ۽ کراپہ من تیل پچ گر ۽ بیار، اگاں تو بے تیل ۽ اتک ۽ گڑا تئی حیر نہ انت۔ مرد ۽ گوشت کہ شرانت۔

مرد ۽ بادشاہ اجازت گت دیم پہ جنگل ۽ ربادگ بوت۔ مرد شت بزرگ ۽ کرا کہ منبادشاہ ۽ دیم داتگ کہ پہ من تیل بیار۔ من پہ ہمے کار ۽ تئی گورا اٹکاں۔ بزرگ ۽ درائنت کہ منی کرا تیل نیست، تو بے رو آبزین جنگل ۽ یک بلاہ ۽ آست ہمائی ۽ گورا تیل آست، بروہمود ۽ تیل پچ گر۔ بیا من ترادے کناں۔ دم ۽ پد مرد ۽ بزرگ اجازت گت۔ آشت بلاہ ۽ کرا کہ آئی ۽ رسگ ۽ گوں بلاہ ۽ گوشت 'بوہ ۽ بوہ ۽ آدمی'۔ مرد ۽ بلاہ سلام دات ۽ گوشت کہ من اٹکاں مناپہ تو کارے آست۔ بلاہ ۽ گوشت کہ تو اگاں مناسلامے مہ داتیں من ترا انچو وارنگ ات کہ منی دننانی شم ۽ تئی ہڈانی شیر کنی داں دیم ۽ سال ۽ نہ شتگ ات۔ بلے حیر! تو مناسلامے داتگ تور کیتگ ۽، بے گوش 'باریں ترا چے کار پہ من کپتگ؟ مرد ۽ درائنت کہ من ۽ کموتیل ۽ کار انت۔ بلاہ ۽ گوشت کہ من ترا یک شرطے ۽ تیل دیاں، تو بے رو توک ۽ منی جنین نشتگ، بچارے ۽ پدایا من ترا تیل دیان۔ مرد شت توک ۽ چارت ۽ ۽ دراتک۔ بلاہ ۽ گوشت کہ منی جنین چون ات بزاں شر رنگے ات؟ مرد ۽ چارات کہ ایشی ۽ جنین و ہچ چارگ ۽ وڑانہ ات۔ بلے اے مرد ۽ وتی سیمی صدی یاد اتک کہ نصیحت ۽ مز ۽ فقیر ۽ داتگ اتے۔ فقیر ۽ گوشتگ ات دگر ۽ چیز ۽ ہچر حراب مہ گوش۔ اے گپ کہ آئی ۽ یات اتک، آئی ۽ بلاہ ۽ را گوشت کہ تئی جنین سک وش رنگ ۽ ڈولد ارانت، تو وش بختے ۽ کہ ترا ہاوند ۽ چوشین شرنگیں جنینے داتگ۔ اے گپ ۽ گوں بلاہ گل ۽ بال بوت ۽ گوشت ۽ کہ تو توک ۽ انسانانی ہڈ ۽ جون

کہ دیستگِ انتت! اے دزراہ ہمار دمانی آنت کہ آہاں گوشتنگ ات منی جنین بد رنگ انت۔ پمیشا من آہانی سر سستگ ء جون ہمیداں دور داتگ انت، بلے تو بختاورے ءے کہ منی جنین ء توسیپ کتگ۔ بلاہ ء مرد ء تیل دات۔

مرد ء تیل زرتاں ء پدا بزرگ ء گورا دم کنائنت انت ء دیم پہ بادشاہ ء ماڑی ء رهاگ بوت۔ بادشاہ ء کہ اے مرد ء را پہ سلامتی ء آہگ ء دیست، آاجکہ ء حیران بوت۔ مرد ء اتک ء تیل بادشاہ ء دات انت، ء بادشاہ مرد ء سرا برانز گپت ء گوشت ءے کہ اے تیل تو چہ کجا آورنگ انت؟ مرد ء درائنت کہ بلاہ ء کرا۔ بادشاہ ء گوشت کہ دوزگ بندگ ءے تو۔ مرد ء گوشت کہ اگاں ترا منی سرا باور نہ کنت تو بزرگ ء لوٹائین۔ بادشاہ ء بزرگ لوٹائنت۔ بزرگ ء گوشت ہو! اے مرد ء تیل چہ بلاہ ء آورنگ انت۔ بادشاہ ء بزرگ اجازت دات پدا مرد ء را وتی کرا ایوک ء لوٹائنت ء وتی جنک اوں لوٹائنت ءے۔ بادشاہ ء مرد ء جست کت کہ تو راست بے گوش، تو منی جنک ء گوں چے کتگ؟ مرد ء گوشت من بچ نہ کتگ۔ وتی جنک ء جست ءے کت اے راست گوشتنگ ء انت یا اناں! جنک ء گوشت کہ ہو اے راست گوشتنگ ء انت۔ چوناہیگا منی دل ء پہ ایٹی ء واہگ بوتگ بلے ایٹی ء منا گوشتنگ کہ من نمک حرامی نہ کناں۔ بادشاہ ء پدا مرد ء را گوشت کہ من ہے سر پد بوتگاں کہ تو پہ منی جنک ء بد بوتگ ءے ء من تئی کتگ ء سرا بوتگاں۔ بلے حیر! تو منابہ گوش کہ من ترا وہدے زحم ء رند ء دیم داتگ تو چوں مہتل بوتگ ءے؟ کہ چہ تو ساری منی غلام استاء گورا سر بوتگ ء تو رند ء، چوناہیگا ء تو باند انت ساری ء سر بوتین ءے۔

مردء درائنت کہ من چداں روگء اتاں کہ راہء نیمء بانگ بوت ء
من چارات کہ اللہ چہ درساں مسترانت من ساریء اللہء حکمء پیلوکت ء
رندء تئی۔ پمیشا من مہتل بوتگاں ء رند سر بوتگاں۔ بادشاہء پداجست گت توچہ
بلاہ ء چون رکیٹنگ ء؟ مردء پتہ دات کہ من آئی ء جنین رنگ ء بدنہ
گوشتگ۔ بادشاہ جُست گت کہ توچون زاننگ کہ ترا کجام وهدء چی کنگی ات، تو
اے عادت چون چتگ انت؟

مردء گوشت کہ اے شریں عادت یک فقیرے ء نصیحت انت کہ
آئی ء مناپہ بہادانگ انت۔ من داں زندگاں ایشاں بے حال نہ باں، چیا کہ
من وتی لوگ ء دکان بہاکتگ انت ء ہمے نصیحت زرتگ انت۔ بادشاہ چہ
اے مردء وش بوت ء اے مردگوں وتی جنک ء اگدہ گت۔



تہت ۽ روان

بیا کہ ملڪ ۽ آست آت یک سوداگرے۔ آئی ۽ سے مردین چک آست
 آت۔ یک رندے، آچہ در ملک ۽ سودائی ۽ پدوتی ملک ۽ واتر بوتگ آت، ۽ پھوتی
 بچاں چیزے چیزے زرتگ ۽ آرتگ ات ۽ گوں۔ پھ مسترین ۽ دور گندے،
 پھ دومی ۽ تہت ۽ روان، ۽ پھ کسترین ۽ دواہی ۽۔ سوداگر آگ ۽ گوں وتی بچاں
 توار کنت کہ بیات پھ شٹا منائیگی گوں۔ بچاں ٹیگی یک یک ۽ دست گپت
 آت۔ بلے پنج حیران ات آت کہ اے چے چیز آت۔ آہاں پت جُست کُت کہ
 اے چون کار مرز بنت کہ آہاں چد ۽ پیش چوشین چیز نہ دیستگ آت۔ پت ۽
 درائینت، شٹا حیران ۽ پرچا؟ من شٹا گوشاں کہ اے چون کار مرز بنت۔

چو کہ مسترین پنج ۽ دور گندے داتگ آت، آئی ۽ گوشت ۽ کہ ایٹی
 ۽ چماں جن آت کہ دوریں چیز نزیک ۽ گندگ بنت۔ دومی ۽ را تہت ۽ روانے
 دات ۽ گوشت ۽ کہ اے تہت ۽ روان آت۔ ایٹی ۽ سر امر دم یک جاگہ ۽ چہ
 دومی جاگہ ۽ زوت سر بیت۔ پداوتی کسترین چک ۽ را دواہی ۽ دات ۽ گوشت
 ۽ کہ مردے اگاں سکرات ۽ بہ بیت اے دوا ۽ آئی ۽ پونز ۽ کرا بہ برے آہا
 دمان ۽ چشیت ۽ پاد کئیت۔

سوداگر ۽ سئیں چکاں وتی سماں زرت ۽ ڈن ۽ دراتک آت۔ دور گندے
 واہند ۽ گوشت کہ من وتی دور گند ۽ چماں کناں ۽ چاراں باریں چی گنداں! آئی

ء دیست کہ آئی ء ناکو (پت ء برات) ء لوگ ء دپ ء مز نیں مچ ء میٹری انت۔ آ
پریشان بوت کہ اود ء چے بوتگ بے بلاہ۔ آئی ء وتی پت ء برات تو ار پر جت
انت ء گوشت کہ دور گند ء گوں بچار ات ناکو ء لوگ ء دپ ء مز نیں مردے جم
انت۔ آہاں ہم چارات ء زانت کہ حیر نہ انت! بگندے ناکو ء مز نیں سکی ءے ء
گپتگ۔

پت ء بیچ گوشت کہ وتی تہت ء روان ء بیار۔ ذراہ تہت ء روان ء سوار
بوت انت ء دمانے ء ناکو ء لوگ ء سر بوت انت۔ آ اشتاپ اشتاپ ء بان ء پترت
انت۔ آہاں دیست کہ ناکو ء یکیں لاڑو کیں جنک ہچگی نہ انت ء تہت ء باہوٹ
انت۔ ہے دمان ء کستر یں بچک ء دواچہ کیسگ ء کش ات ء بیار ء گز انزانی دپ
ء داشت۔ ہے یکیں ساعت ء بیار ء چش ات ء پاد اتک۔ اے نوبتاں ناکو چہ گل
ء پیم نہ بوت کہ آئی ء جنک وش ء ذراہ انت۔ چہ گل ء ناکو ء وتی برات ء گوشت
کہ تئی چکانی توکل ء برکت ء منی جنک مرگ ء دپ ء در اتلگ ء ذراہ بوتگ۔ چہ
تئی بچکاں یکے من زامات کناں۔ سوداگر ء در اینت تو منی ہما بچک ء بہ زور کہ
آئی ء برکت ء تئی جنک مرگ ء کنڈ ء در اتلگ۔

اے درگت ء کستر یں بچک ء گوشت کہ ناکو ء جنک ء ذراہی ء سلامتی ء
علت منی دوا بوتگ، نہ کہ جنک مرگ ء ار جان بوتگ ات۔ مسترین ء گوشت
کہ اے منی تہت ء روان ء برکت ات کہ شہاپ ء وہد ء سر بوتگ ات۔ اگاں منی
تہت ء روان مہ بوتیں، جنک ء شمسے سر بوتگ ء ساری بگندے ساہ داتگ ات، ء
تئی دواہی ء بیچ درد نہ وار تگ ات۔ سوداگر ء مسترین بچک ء گوشت کہ نہ تہت ء

روان ۽ برکت انت نہ دواہی ۽، اگاں من دور گندمہ جتیں ۽ شمارا سہی مہ کتیں کہ
 نا کو ۽ لوگ ۽ دپ ۽ مچی ۽ مچ ایتگ۔ پمیشا جنک ۽ ذراہی ۽ سلامتی ۽ علت ابید
 چہ منی دور گند ۽ ہچ نہ انت۔ اگاں کسے نا کو ۽ زاماتی ۽ کرزیت گڑا آ مناں۔
 ایشانی گپانی اش کنگ ۽ پد سودا گر ۽ نا کو ۽ دپ یک گت ۽ گوشت کہ مال
 ہمانیک انت کہ پیسرا دیستگ ۽۔ اے وڑا سودا گر ۽ مستریں بچک وتی نا کو ۽
 زامات بوت۔



شیر ءِ روباه

مردم قصہ کن آنت کہ ماں جنگل ءِ آست ات یک شیرے ءِ یک روباه
 ۛ۔ چوناہیگا ایشاں ابید اید گہ رستر ءِ جناور ہم جنگل ءِ آست ات۔

یک روچے روباه ءِ جنگل ءِ ذراہیں رستر لوٹا کینت آنت ءِ گوشت ۛ کہ
 آنچو کہ انسانانی گوراہر یک ملکہ ءِ یک بادشاہ ءِ سربر اہے آست، من اوں لوٹاں کہ
 مے جنگل ءِ اوں یک بادشاہے بہ بیت۔ من شمارا پہ ہے گپ ءِ مچ کنگ کہ من
 بزاناں شہاے درگت ءِ چے گوش ات۔ درستاں گوں آئی ءِ تپاک ءِ گوشت کہ
 راست انت، جنگل ءِ باند انت بادشاہ ۛ بہ بیت۔

ملا روباه ءِ کموشا کارات ءِ گوشت ۛ کہ شے حیاں ءِ مے بادشاہ کئے بہ
 بیت۔ یکے گوشت پیل بہ بیت، یکے ءِ گوشت پلنگ، یکے ءِ گوشت گرک۔ چہ
 ہمیشاں یکے ءِ گوشت ملا روباه تو بادشاہ بہ بیت کہ توچہ درستاں شیوار ءِ ملا ۛ۔
 اے درمیاں ءِ شیر ءِ جت گرگے، پے کپت تولگ ءِ، نیشاں گوں آتے دات ءِ
 وارت ۛ۔ ٹرس ءِ ملا روباه ءِ گوشت کہ منی حیاں ءِ جنگل ءِ بادشاہ باند انت شیر
 بہ بیت۔ اید گہ درستاں گوں روباه ءِ تپاک کت ءِ اے وڑا شیر جنگل ءِ بادشاہ
 بوت۔

شیر ءِ روچے یکے وارت روچے تولگ، روچے شادو، روچے آسک،
 روچے کوہ گراند۔ ہے وڑا جنگل ءِ جناور ہلاں بومان بوت آنت۔ نوں ملا روباه وتی

غُم ۽ گاراتُ کہ کد ۽ بانداتُ نیست کہ شیر آئی ۽ ہم بہ کُشیت ۽ بُ وارت۔ آئی ۽
پہ وتی رکنگ ۽ مزین سسائے جت ۽ آئی ۽ پہ وتا توحیلے سازات۔

وہدے کہ جنگل ۽ دڑاہیں جناور ہلاس بوت انت ۽ شیر ۽ گوشت کہ مُلا
تیار بو کہ باندائی باریگ انت۔ مُلا روباہ ۽ گوشت شریں واجہ۔ دومی روج ۽ روباہ
شیر ۽ جاگہ ۽ سر بوت۔ شیر ۽ گوشت، بیانزیک ۽ کہ مناشد ۽ دوتل کنگ۔ روباہ
۽ درائنت، جی واجہ من تیاراں، بلے بیا کہ مناجیرہ ۽ گپتگ، اول سر ۽ تو
ہمے جیرہ ۽ کیشین کہ مرگ ۽ پد منی ارواہ آسودگ بہ بیت۔ شیر ۽ گوشت،
جیرہ ۽ بُ گوش کہ ترا نگران ۽ کنگ۔

مُلا روباہ ۽ گوشت کہ من چہ اود ۽ پیدا ک اتاں کہ یک چاتے ۽ تہا من
دگہ شیرے دیست۔ آوتا ۽ جنگل ۽ بادشاہ گوشت ۽ ات ۽ منی وَرگ ۽ ساڑی
ات۔ نون جیرہ ایش کہ من یک ۽ شُما دو، فیصلہ شُما بکن ات کہ منا کئے وارت!
شیر ۽ گرات، آکئے انت کہ وتا جنگل ۽ بادشاہ گوشت، باریں بریں مناپیش
دارے۔

روباہ ۽ شیر ہمراہ گت ۽ ہما چات ۽ دپ ۽ برت ۽ گوشت ۽ کہ آشیر
اے چات ۽ انت۔ شیر ۽ سرکش ات چارت ۽، گڑا شیر ۽ چات ۽ آپانی تہا وتی
عکس دیست۔ بلے آئی ۽ نہ زانت کہ اے منی جندے عکس انت۔ آہمے سرپد
بوت کہ چات ۽ تہا اوں شیرے۔ شیر ۽ آشیر ۽ تُر سینگ ۽ سر سُرینت ۽ گرات۔
ہمے وڑا چات ۽ شیر ۽ ہم ہمے وڑگت۔ نون شیر ۽ ہرچی گت ہمے وڑا آئی ۽ عکس ۽
ہم گت۔ مُلا روباہ ۽ چارات کہ شیر سک ہژم گپتگ ۽ نون آئی ۽ چات ۽ تہا

تیلانک دیگ گران نہ انت۔ آئی ء چم ء دوچم کُت ء شیر ء کش ء اوشات ء
گوشت ءے کہ بادشاہ بچار ساری ء آہنات نوں وتی کاسگ لیسے ہم توار کُنگ
گوں۔ بچارے پہ جنگ ء کوندک دنت۔ بلے واجہیں شیر بچار چہ آئی ء سُست نہ
بے کہ تراڈ گار ء بہ دنت۔

شیر ء گوشت چونہ بیت رو بو! من چہ آئی ء سُست نہ باں۔ مرچی مٹ ء
مٹے دپ کپتنگ۔ ملاروباہ ء موقع کُت ء گوشت کہ واجہیں شیر شماہر دو بس دپی
شیر ات، ہُشک ء گرات۔ راست گوشتنگ پیش ء کماشاں آ کہ گرات، آنہ در
انت۔ آئی ء تزن ء پیگوراں شیر گیشتر مست کُنگ ات۔ آئی ء دل ء ات کہ شیر
ہرم بہ گیپت ء چات ء دور بہ کنت ء بہ تڑہیت کہ آئی ء جان چٹیت۔ بازیں گراء
گار ء پد شیر ء چات ء دور کُت، دیست ءے کہ چات ء دگہ کس نیست۔ عجالتی ء
آئی ء روباہ گوانک جت کہ 'بیارو بو! غرق بو، مناچداں کش۔ روباہ ء جواب
دات کہ برو بہ مرمنی باری ء۔ منی نیکی ہمیش ات کہ ترا جنگل ء بادشاہ کُت ء منی
نیکی ء مڑ ہمیش ات کہ تئی شُد ء ار جان بہ باں۔ شیر ء ماں چات ء بازیں واہ ء
پریات کُت، بلے روباہ ء پُشت مان دات، برو کہ برو ات ءے۔

من شتاں دکان ء گپت چناں۔ چناں منی رتک انت۔ چت ء وارتاں۔
من گوشت توت مرگ ء گوشت پُرنج۔



ہیل روت عادت نہ روت

اَسْت اَت مُلکے ء مُلک ء بادشاہے۔ آسکیں شَرّ، حُد اترس ء نرم دلیں
انسانے اَت۔ یک روچے آگوں وتی وزیر ء بازار ء تر ء تاب ء دراتک۔ تران
گردان بادشاہ ء سر یک میتگے ء کپت۔ آ میتگ ء بادشاہ ء چم یک زالبولیں پنڈوکے
ء کپت اَنت کہ آہمک لوگ ء دپ ء تو ارکنان ء گوشان اَت کہ 'اللہ ء نام ء پہ
منی وڑیں بزرگ ء شدیگ ء درتاں پوچانی سر ارحم بہ کنے ء ہرچی کہ شمار اللہ تو
فیق دنت من ء ہدی ات'۔ یکے ء زردات یک ء پُچ دات ء یکے ء ورگ۔ اے
پنڈوک ہے وڈا گردان گردان چہ میتگ ء دراتک میتگ ء چہ ڈن یک دڑچکے ء
ساہگ ء نشت ء ہے پنڈ بنگلیں نان ء نارشت ء زرت ء دیماکت اَنت ء واران
بوت۔

بادشاہ ء کہ اے پنڈوک اے وڑا بزرگی ء دیست چمے ارسیک بوت اَنت۔
آئی ء حال ء سر ا بزرگ ء بوت ء آئی ء گوں سانگ ء گت۔ پنڈوک بُرت ء
وتی کلات ء بانگ گت۔ جنک شاہی شایان بوت، ہچ چیز ء تنگ نہ بوت، بادشاہ ء
آئی ء ہر طمع پورا گت۔

یک روچے بادشاہ ء مولد ء بانک ء سُبَارگ بُرت ء دات۔ بلے دمانے ء
پد آئی ء حیاں کُت کہ آپ ء دیگ ء آشر بے حال انت۔ آئی ء گُشاد گُشاد ء جگے
آپ ء پُرکت ء بانک ء بان ء دپ ء اوشتات ء بان ء دروازگے وش وش ء پچ کُت
کہ بانک آئی ء ہکل ء ہوکل مہ کنت۔ بلے آئی ء بانک دیست، آحیران بوت۔
آئی ء یک دمانے باورنہ بوت کہ بانک ء وتی ورگ کم کم ء، لہتیں جاگہاں ایر کُتگ
انت بزایاں نان جاہے ء نائِشت جاہے۔ پدا آئی ء یک حالی نیں تالے گون ء ہر
جاہ کہ ورگ ایر انت، اود ء اوشتیت ء تال ء ٹپیت ء گوشتیت اللہ ء نام ء پہ منی
وڑیں بزرگ ء شدیگ ء درتاں پوچانی سرارحم بہ کن ات ء ہرچی کہ شمار اللہ
توفیق دنت من ء بدی ات۔ ہمود ء کہ نان اش ایر کُتگ ات انت، چہ اود ء
نانے زرت ء ء وتی تال ء ء کُت، پداہے وڑانائِشت۔ بلے ہر جاہ اوشتات
گُرا آئی ء پنڈ ات۔ اے وڑانان ء نائِشت ء زورگ ء پد، آشت کُندے ء نشت
ء ورگ وارت ء۔

مولد وتی بی بی ء اے وڑیں کارے ء گندگ ء گوں ہُشک ء حیران
ات۔ مولد دروازگ ٹک ات ء توک ء پُہرت۔ آپ ء بی بی ء گورا ایر کُت
انت ء دراتک۔ وہدے کہ بادشاہ اتک مولد ء بادشاہ ء را سر جمیں حال دات
انت کہ ہرچی آئی ء وتی چماں دیستگ ات۔ بلے بادشاہ ء مولد ء گپانی سرا باور
نہ بوت ء دل ء گوشت ء کہ اے یک بزرگے پنڈو کے بوتگ من سانگ کُتگ
ء وتی میری ء بی بی کُتگ، بگندے زہر ء مولد اے وڑیں باوست شنگ کنگ ء

انت۔ بلے دیر نہ گوست کہ بادشاہ ءوتی چماں گوں وتی بانک ہمے وڑ
کنگ ءدیت، گڑا آئی ءباور بوت کہ مولد ءراست گوشنگ ات۔

پدا وتی دل ءجیڑات ءے ءگوشت ءے کہ من آئی ءبزگی ءبیچارگی
دیتگ ءآوتی کلات ءبانک کتگ کہ شاہی شایان بہ بیت، بے اے انگت ہماوڑ
کنگ ءانت۔ راست گوشنگ پیشگیس مردماں کہ ہیل روٹ بلے عادت نہ
روٹ۔



قیمتی چلہ

آست ات یک بلی ءے ء بلی ء است یک نماسگے کہ آئی ء وتی چماں
دوست تر ات۔ بلی پہ وتی نماسگ ء لاپ ء بادشاہ ء گورا کار ء ات۔ یک روچے
نماسگ ء یک چلہ ءے چت۔ اے چلہ گوند و دانگینے ات۔ چہ چلہ ء ہرچی بلوٹ
ءے، ہما چیز مردم ء رسیت۔ نماسگ ء چلہ زرت وتی دست ء گت، بلے بلی ء کرا
اے چلہ ء باروا ہچ گپ نہ جت۔ یک روچے نماسگ وتی بلی ء ہمراہی ء بادشاہ ء
ماڑی ء شت نماسگ ء بادشاہ ء جنک کہ دیست، آئی ء سر اشید ابوت۔

یک روچے وتی بلی ء گوشت ءے کہ توبر و گوں بادشاہ ء پہ آئی ء جنک ء
منی سانگ ء گپ ء بہ جن۔ بلی ء گوشت کہ منی نماسگ! تو زاناں گنوک ءے کجا
ء کجا بادشاہ۔ بادشاہ کجا تر ازامات کنت! من چوشین گپے بہ جناں، چومہ بیت کہ
بادشاہ منی جند ء بہ درنجیت۔

بلے نماسگ پہ بادشاہ ء جنک ء گنوک ات ء آئی ء ہمے یکیں جبرداشتگ
ات کہ منی گپ ء بہ بر، ناکہ من تراکشیاں پدا و تاہم۔ بلی چہ وتی نماسگ ء مجبور
بوت۔ یک روچے بیچار گیس بلی ء بادشاہ ء لوگ ء کار ء چلوپگ کت انت ء بادشاہ
ء کرا بزرگ بزرگ ء شت ء اوشات۔ بادشاہ ء کہ بلی ء اے وڑا دیستگ گڑا سر پد
بوت کہ بلی ء لازم گپے دل ء انت کہ اے وڑا منی کرا بزرگ بزرگ ء اوشاتگ۔
بادشاہ ء جست گت کہ آں بلی! تو مرچی چومو ملور ء اوشاتگ ءے، حیرانت؟

بلی ءیک برے چہ ترس ءہچ نہ گوشت کہ من گپ بہ کنناں منبادشاہ ءکُشیت، بلے رند ءجیرات ءے کہ لٹ ءدوہیں سرگومنت، کہ گپ ءبہ جناں ہم مرگ ءمہ جناں ہم مرگ۔ بلی ءپہ ترس ءلرز گوشت کہ منی نماسگ ءگوشتگ کہ من تئی جنک ءگول سناگ کنناں۔ بادشاہ ءکہ اے جبراش کت، آحیران بوت۔ یک دمانے آئی ءباورنہ بوت کہ بلی چے گوشتگ ءانت۔ آئی ءبلی ءنیمگ ءترند ترند ءچارات ءگوشت کہ توہوش ءبودے یاہوش ءرتنگ ءے! بلی ءگریت، بادشاہ ءپاداں کپت ءگوشت ءے کہ منی نماسگ ءکہ تئی گورازاماتی ءادمان کنگ ءہے گپ مناگوشتگ، مناہم یک دمانے باورنہ بوتگ کہ منی گوشاں اے چونیں گپے کپت۔ من آہروڑا سرپد کنگ بلے سرپد نہ بیت۔ آئی ءمرگ ءزند کنگ کہ تئی جنک ءگراں۔ مناگوشتگ ءے کہ تو اگاں منی جبر ءمہ برے من ترا کُشان ءوتاہم۔ بادشاہ! من مجوراں۔ نوں بھ توے کہ ہر فیصلہ ءے بکن یا بچک ءسناگ ءبہ زور یا مارا بہ کُش کہ نوں کارچ ءگوشت تئی دست ءانت۔ اے گپانی گوشدارگ ءپد بادشاہ فکرے ءکپت۔ آئی ءدل ءحیال کت کہ اگاں پرے گپ ءمن آہاں بہ کُشاں، گڑا منیں بدنای ءے منی رند ءبیت۔ بازیں جیرگ ءپد بادشاہ پہ بلی ءنماسگ ءسناگ بندی ءگول لہتے شرطاں راضی بوت ءبلی ءگوشت ءے کہ بادشاہی آروس ءلہتے رسم ءرواج آست آنت، اگاں تئی نماسگ آہاں پورا کت کنت، گڑا سناگ بندی بیت۔

بلی ءگوشت شرےں واجہ! توتی لوٹ ءلباں بہ گوش۔ بادشاہ ءگوشت، ہفت چات زر ءسُہر، یک شاہی ماڑی ءے کہ منی ماڑی ءچہ شرتر بہ

بیت۔ یک مز نہیں باگے کہ آئی تہاہر وڑیں نیوگ ء دڑ چک مان بہ بیت۔ اے لوٹانی گوشتگ ء گوں بادشاہ ء چیر بروتاں کندات ء دل ء گوشت ءے کہ آبچک دگہ صدرند ہم پیدا ک بہ بیت، منی ڈکاں گپت نہ کنت۔

بلی ء بادشاہ ء لوٹ اش کت انت، آئی ء دل ء زانت کہ بادشاہ ء منی نماسگ سانگ ء نہ زورگی انت۔ ساری ء بلی اینچو پریشان نہ ات کہ نوں نگران بوت۔ اود ء نماسگ بلی ء ودار ء نشت ء پاد اتک کہ کدی بلی کنیت ء حالے کاریت۔

بلی ء آہگ ء گوں نماسگ ء پُرس ات کہ بُہ گوش بلی بادشاہ ء تراچے گوشت؟ باریں مناسگ ء زرت ءے کہ نہ زرت ءے؟ تو باریں گپ جت یا نہ جت؟ بلی ء ناکا میں دلے گوشت، منی چک! بادشاہ ء ترانہ زرتگ۔ نماسگ درائنت چوں بادشاہ ء منانہ زرتگ، تو دزوگ بندگ ءے، من زاناں تو بادشاہ ء گوں گپ ء جند نہ جتگ۔ بلی راستین ء بہ کن ناکہ مرگ کزائے نہ انت۔ بلی ء گوشت من گوں بادشاہ ء تئی سانگ ء گپ و جتگ، بلے بیا کہ بادشاہ ء ء ایش ء ایش شرط داشتگ انت۔ اے شرطانی پد ء تو ہم بز ان کہ بادشاہ ترا زورگ نہ لوٹیت۔

بلے اے گپانی اش کنگ ء گوں نماسگ گل ء پیم نہ بوت۔ بلی ء بگل ء کت ء گوشت ءے کہ بلی! اے شرط پہ من بیچ نہ انت، تو بادشاہ ء بُہ گوش آروس ء چن ء لائچ ء بہ کن کہ من اے شرط قبول انت۔

بلیء دل ء گوشت نون نماسگ پہک ریٹا ء گنوک انت کہ اے بلا ہیں
شرطانی دیمانگران نہ انت بلکیں گیشتر گل ء شادان انت۔ حیر! دومی روج ء بلی
سرگپت پہ بادشاہ ء۔ اود ء سر بوت ء بادشاہ ء گوشت ءے کہ منی نماسگ ء تئی
شرط منینگ انت، توئے واجہ آروس ء تیاری ء بہ کن۔ اے کلوه ء سرکنگ ء پد
بلی پد الوگ ء واتر بوت۔ نماسگ ء آئی ء جست گت کہ بلی! تو باریں بادشاہ ء مئے
کلوه سرگت؟ بلی ء گوشت ہو۔ نماسگ ء چلہ ء راگوند و دات کہ ہفت چات چہ زر
ء سہراں پُر بہ بیت۔ دمان پہ دمان ہفت چات زر ء سہراں سر بار بوت۔ پدا
گوندوے دات کہ یک ماڑی تیار بہ بیت چہ بادشاہ ء ماڑی ء شر تر بہ بیت۔ ہما
ساعت ء جوان ء دلکشیں ماڑی ہم جوڑ بوت۔ پدا چلہ ء باگے ء گوندوے دات کہ
مز نیں باگے ہما دمان ء سبز ات۔

بلی ء نماسگ ء آروس بوت۔ آئی ء بادشاہ گوشت کہ بیادتی لوٹاں بہ زور
ء بہ چار۔ بادشاہ ہفتیں چات، ماڑی ء باگ ء چارگ ء گوں حیران بوت۔ دل ء
جیڑ ات ءے کہ چو دمان ء بچک ء اے دراہیں کار چون ٹہیننگ انت!

مدتے گوست۔ دگہ ملکے ء بادشاہ سہی بوت کہ بادشاہ ء جنک بلی ء
نماسگ ء لوگ ء انت۔ ء ہمے بچک زر ء مال ء، چہ بادشاہ ء ہم ڈڈ تر انت۔ اے
گپ ء آبادشاہ نہ تہنا نگران ء پریشان کنگ ات بلکیں آئی ء پہ بچک ء بش بش
وارت۔ آئی ء ہرگ سریں بلکہ توارگت، لب ء زر مننت کہ بچک ء ہرگاری ء
حال ء بیاریت۔ ہمے بلک شت بچک ء ماڑی ء دپ ء۔ چاریت کہ ماڑی ء دپ ء
یک نیمگے لکھے ء دومی نیمگ ء پشی ءے بستگ۔ بلک ترسیت۔ آوتی گرنچ ء پچ کنت،

چُنڈے نان ء ماہیگ ء سرگے کشیت۔ ایشاں کُچک ء پشی ء دیمادور دنت ء موت
لوگ ء پُتریت۔ آتہاروت ء اود ء بادشاہ ء جنک ء ردے پدے کنت، آئی ء
گلائیت ء بڈیت ء، چہ آئی ء ذراہیں رازاں پچ گپیت۔ واتر کنت پہ دومی بادشاہ
ء ذراہیں حالان اش دنت۔ بادشاہ بلک ء پرمانیت کہ ہماچلہ ء بے پل ء بیار۔

اینرگہ روچ ء بلی پدا کچک ء پشی ء دیمانان ء ماہیگے دور دنت، ماں ماڑی
ء روت ء جنک ء گورادیوان کنت۔ گپ گپ ء آجنک ء گوشتیت کہ تو باریں ہما
چلہ ء منا پیش دار کہ نگاہ ء چاران ء۔ جنک ء گوشت، بلک! بیا کہ چلہ منا
گون نہ انت، منی جود ء کرا انت۔ بلک ہرگ سریں زبرین مردے ات۔ آ
جنک ء بڈیت کہ انشی تو چلہ ء چہ جود ء پچ گر ء وتی گورا کن۔ باندا من پدا کایاں،
تو منا پیش ء بدار، باریں چاراں چونیں چلہ ء۔ جنک پرے گپ ء راضی
بوت کہ آئی ء دل بغیر نہ ات۔ جنک ء جود وہدے لوگ ء آتک۔ جنین ء وتی جود
گوشت کہ اے چلہ ء منابدے۔ مرد ء گوشت کہ تو اے چلہ ء مہ زور، گنتر گار
ء گمسار بیت۔ تو دگہ چیزے طلب کن، ابید چلہ ء۔ جنین پیزہ پیز بوت، دیسے
تہار کت ء وپت۔ نہ گی بوت ء نہ گالی۔ زہر ء گوشت ء کہ تراچہ من اے چلہ
دوست بیت۔ مرد جنین ء ضد ء پیکورانی دیمالا چار بوت۔ چلہ ء چست ء جنین
ء دات ء جنین وش بوت۔ پدا آوپت انت۔

صحب ء مہلو بلک ء جنک ء گوں دیوان کت۔ گپ ء رپ بوت۔ گپ
گپ ء بلک ء پُرس ات کہ تو باریں چلہ پچ گپت؟ جنک ء گوشت ہو۔ بلک ء زبان
اے نیمگ ء آنیمگ ء ترینت ء گوشت کہ باریں منا ہے چلہ ء پیش دار۔ جنک ء

چلہ کش ات ۽ آئی ۽ پیش داشت۔ آئی ۽ گلے چت کہ آوتی پندل ۽ سو بین
 بوتگ۔ پہ جنک ۽ ردیگ ۽ آئی ۽ گوشت، بانگ! بیاباریں تئی سر ۽ پچاں کہ بوٹ
 انت یانہ انت۔ بلک ۽ وش ۽ آئی ۽ سر پٹ ات، داں کہ جنک و اب کپت۔
 آئی ۽ وش ۽ چلہ چہ جنک ۽ دست ۽ مچ ۽ کش ات ۽ وڑک بست پہ وتی بادشاہ
 ۽ بادشاہ ۽ آئی ۽ مزنین زر ۽ مالے دات ۽ جبر دار کت کہ آئندہ اے میتگ ۽
 ایلاں ترامہ گنداں۔

بادشاہ ۽ کہ چلہ ۽ گوند و دات ۽ گوشت ۽ کہ بلک ۽ نماسگ ۽ ماڑی ۽
 گوں آبادیں باگ ۽ بیار ۽ مناسر کن۔ ہما دمان ۽ بلی ۽ نماسگ ۽ ماڑی گوں باگ ۽
 بادشاہ ۽ زمین ۽ اتک انت۔

اود ۽ بلی ۽ نماسگ ۽ جنین ۽ چم پچ کت انت، چاریت کہ آیکسریں ڈٹے ۽
 انت۔ نہ ماڑی اشتگ ۽ نہ باگ ۽ بہار منتگ انت۔ پد دست ۽ چاریت کہ چلہ اوں
 گار انت۔ آئی ۽ دل ۽ زانت کہ اے دڑا ہیں کار ہما ہرگ سریں بلک نیگ انت۔
 شپ ۽ و ہدے نماسگ کئیت، حیران بیت کہ نہ ماڑی است ۽ نہ باگ ۽
 بہار۔ زہر گپت ۽ شت جنین ۽ را گوشت ۽ کہ من ترانہ گوشتگ کہ اے چلہ ۽
 تو داشت نہ کنئے، گار ۽ کنئے، بلے تو منی گپ نہ زرت انت۔ دمانے ۽ بچک ۽
 وتی زہر وارت انت۔ گوشت ۽، حیر! ہرچی بوتگ و بوتگ، رند ۽ پشتومانی درد نہ
 وارت۔ آئی ۽ وتی جنین یک یک ۽ جُست کت کہ اد ۽ کئے اتلگ ۽ چیا اتلگ۔
 جنین ۽ گوشت اد ۽ دو سے روچ انت یک بلکے ۽ مدام رو اتلگ، من ساہ ۽ آچہ و
 نیا ورتگ۔

چلہء گاریء مردء جن پریشان انت۔ مرد کچکء پیشیء یلہ دنت کہ شُما
 آذات ات، ہر کجاروئے بے روات۔ بے کچکء پیشیء گوشت کہ ماشمارا یلہ نہ
 کنیں۔ آبلکء کہ شُمارء چو عذاب کنگ، ماشمئے بیراں گریںء کائیں۔

اے دوئیں کچکء پیشی چداں دراتکء بلکء بوہء گران گرانء ہما
 ملکء سربوت آنت۔ آہاں ہما بلک اوں درگیتکء گرء چیل ءے کت۔ پدا بلک
 ء مننت کہ چلہ فلاں بادشاہء گورانت۔ اے دوئیناں بلک یلہ داتء راہ کپت
 آنت دیمپہ بادشاہء ماڑیء۔ بے تواریء وشء پُترت آنت۔ پیشیء چلہ دپء
 کُتء کچکء پیشی دراتک آنتء رہادگ بوت آنت پہ وتی واجہء۔

روان روان راہء نیمء دریائے اتک۔ کچکء پیشی وتی بڈء کتء
 اوژناگ کنان بوت۔ وہدے آدریاء لاپء رست آنت، گڑا کچکء پیشی
 گوشت کہ چلہء منادے۔ پیشیء گوشت بختاور تو بے ہسارگء یک دے نہ
 بے، تو چلہء دپء بہ کنئے کہ چلہ چہ تئی دپء لگو شیتء گار بیت۔ کچکء آڑی
 کُت کہ اگاں تو منا چلہء مہ دیئے، من ترا دریاء دور دیاں۔ پیشی لاچار بوتء چلہ
 کچکء دات ءے۔ کچک کہ کمو دیما شُت، آ بے حال بوت کہ چلہ آئیء دپء
 انت۔ آئیء ہسار ات، گوں ہسارگء چلہ دریاء کپت۔ پیشی زہرء تزگی ات،
 نروڈت ءے کہ من ترا گوشت کہ چلہء مہ زور۔ تو شریں کار کُت آنت، نوں!
 بریں باریں تیاب دپء میدانی پتگیں ماہیگاں چاریں، بلکیں چلہ ماہیگےء دپء
 کنگء ہمائیء لاپء انت۔ اودء کہ آشت آنت۔ آہاں دیست یک ماہیگے چو
 گوہر قیمتیء تزپگء انت۔ پیشیء کچکء چمء دوچم کُت ءے ہمے ماہیگ چامپتء

تتک انت۔ آہاں ماہیگ وارت ء چلہ زرت ء بلی ء نماسگ ء دات۔ چلہ ء رسگ
 ء گوں بلی نماسگ پداوشحال بوت، سیر ء ہزگار بوت۔

آئی ء منادات آنہ ء۔ من زرت چنا۔ یک چنائے کپت، ہے مرگ ء
 چت ء وارت۔ من کہ گوشت توت، مرگ ء گوشت پرتیچ۔



نان ۽ عکس

يڪ زمانگي ۽ کيچ ۽ کچڪاڻ شور ۽ سلاھ کنگ ات ڪه بيائے روين
 پنجگور ڪه مروچاڻ کيچ ۽ نان ۽ ڏڪال انت۔ همود ۽ روين ڪه اود ۽ نان ڪه چنيس ۽
 وري۔ بيا ڪه! ڪچ ڌراھ يڪجاھ بوت انت ۽ راه ڪپت انت ڊيم ڪه پنجگور ۽۔ اے ڪه
 پنجگور ۽ رست انت۔ ايشاني آهگ ۽ گول پنجگور ۽ ڪچ ڪهيران بوت انت۔ اے
 هم يڪجاھ بوت ۽ ر م ب گت ۽ کيچ ۽ کچڪاڻي ڊيماشت انت۔ سلام ۽ ڌروت بوت۔

پنجگور ۽ کچڪاڻ جُست گت ڪه آل باريں! شامچونين ات؟ مئے ھند ۽ ڇي
 لوٹ ات؟ ڇي گجا پيدا ڪ ات؟ کيچ ۽ کچڪاڻ ڊرائينت ڪه ماڇي کيچ ۽ پيدا ڪيں ڪه
 اود ۽ مروچاڻ ڏڪال انت ڪه اء ۽ نان ۽ چنيس ۽ وريں، روچاڻ تيلانڪ ڊيسين۔
 اے ڊر گت ۽ پنجگور ۽ کچڪاڻ ڊرائينت ڪه بيا ڪه! ماراوت ڊتے بيت ماسر ڳتگيں
 ڪه کيچ ۽ روين، اود ۽ هامين انت، ناھ ۽ پونے چنيس ۽ وريں ڪه زند ۽ روچاڻ ھوئي
 ڊيسين۔ پر ڇا ڪه اء ۽ مردم وتي مچ ۽ سر ۽ ناھان سنداں ڪن انت۔ باور ڪن ات!
 ڊانگے ناھ ۽ نہ ڪپيت۔ اش ڪنگ ۽ کيچ ۽ چوش نہ انت۔ اود ۽ مچاناني ۽
 مزين ناھ ۽ ڪه ڪپتگ۔ ناھ شگر ۽ انت، شگر ۽ اوں انچيں ڪه ڪچ ڪه تھاليب ڪن
 انت۔ ما پرے گپ ۽ حيرانين ڪه شامچود ۽ لاپ ڊانگ ۽ اء ۽ اتلگ ۽۔

ايشاني گپاڻ پڊ کيچ ۽ کچڪاڻ گوشت ڪه راست اش ڪنگ شام۔ بلے بيا ڪه
 جو پاگ ۽ مارا شڊے ڪشيت ڪه هر يڪے ناھان امبار ڪنت ۽ امباراں ڪبل ڪنت۔

پیشکا دیم داتگ ماں پجگور ء کہ اد ء پہ وتانانے چنیں۔ پجگور ء کچکاں پہ حیرانی
 جھست کُت کہ نان چئی ءے؟ اے نام ء ما اولی رندیں شمسے دپ ء اش کنگ ء ایں۔
 شماہ گوش ات اے نان گندگ ء چونین انت۔ پہ آہانی سر پد کنگ ء کیچ ء کچکاں
 گول گول ء زمین ء سرانان ء عکس اڑکُت ء گوشت کہ نان ہے وڑا انت۔

پجگور ء کچکاں ہے کہ نان ء عکس دیست، درست ہمیشی ء سرا پرتک
 انت ء زمین ء چُنڈگ ء لگ ات انت۔ کیچ ء کچکاں پجگور ء کچکانی اے حال
 دیست ء گوشت کہ مادل ء گوشتگ کہ پجگور ء آہگ ء پد ما آپ ء لاپ بنیں بلے
 اد ء کچک وچہ ما گنتر انت کہ ما اگاں نان نہ وار تک، بلے پماں و دیستگ، اے
 بیچار گاں و نان چم ہم نہ دیستگ۔ کیچ ء کچکاں پد اشور کُت ء کیچ ء و اڑکُت ء پجگور
 ء رُوگ ء گہہ نہ وارت۔



سِتک ءِ یقین

اَسْت اَت یک مَلَّائے ءِ آئی ءِ وِتی مکتبی مُدَام گورم ءِ لمب ءِ وانیت اَنت۔
 یک روچے مَلَّائے وِتی مکتبیاں وانینگ ءِ اَت کہ یک شوانگے ہمیداں اَتک ءِ مَلَّائے
 دِروت ءِ درہبات بوت۔ دِروت ءِ درہبات ءِ پد شوانگ ءِ چہ مَلَّائے پرس اَت کہ مَلَّائے
 ’اے گورم باریں جُہل اِنت یا تلگ اِنت؟‘ مَلَّائے پَسہ دات کہ چیا زاناں؟
 شوانگ ءِ گوشت کہ منی پس ہما دیماء اَنت ءِ من اگاں اے گورم ءِ لمب ءِ گران
 بہ کنناں ءِ بے رواں گڑا پس گار بنت، پمیشا ترا جُست ءِ آل، اے گورم جُہل اِنت
 یا نہ اِنت۔ مَلَّائے گوشت ’جُہل نہ اِنت، تو حُدا ءِ نام ءِ بہ گر، مان دے۔ اے گورم ترا
 نہ بکینیت۔ شوانگ ءِ توکل پہ حُدا، گورم ءِ مان دات ءِ آدم ءِ سر بوت۔

مَلَّائے جُتی ہے گورم ءِ لمب ءِ وِتی مکتبیاں وانیت۔ شوانگ مُدَام توکل پہ حُدا
 گورم ءِ مان دنت ءِ آدست ءِ روت۔ اے گورم شوانگ ءِ نون وِتی راہ کتگ اَت۔
 یک روچے مَلَّائے حیاں کت کہ اے شوانگ ءِ گورم وِتی راہ کتگ، ہمروچ
 کسیت ہے گورم ءِ مان دنت ءِ گوزیت۔ باریں من مرچی رواں چاراں کہ اے
 گورم جُہل اِنت کہ تلگ اِنت۔ اے روچ ءِ بزاں مَلَّائے مکتبیاں قرآن آمین کتگ
 اَت۔ بازیں حلواہ واری ءِ بو تگ اَت۔ مَلَّائے حلواہ ءِ نیم بہر کتگ اَت ءِ نیم وِتی
 چادر ءِ گوک داتگ اَت۔ وِتی مکتبیاں گوشت ءِ کہ چکاں من مرچی گورم ءِ
 مان دیاں ءِ رواں۔ بلے بیا کہ من وت نہ زاناں اے قہر واریں گورم باریں کُجا

جُہلِ انتِ ءِ کجا تلگ! کہ مئے جنءِ مہ بکینیتِ ءِ گار مہ کنت۔ ملاءِ گوشت،
 بچکاں شما چو کن ات کہ اے ساءِ سرءِ بد اراتِ ءِ اے ساءِ دومی سرا من وتی
 سرین ءِ بنداں ءِ گورم ءِ مان دیاں تاکہ گورم منامہ بکینیت۔ چہ مکتبیاں یکے
 ءِ درائینت کہ ملا توت شو انگ ءِ گوشتنگ کہ توکل پہ حد ابہ کن ءِ بے گوز گورم ترنہ
 بکینیت، ءِ شو انگ ہر روج ہمیداں گوزگ ءِ انت ہم۔ بلے تو گوش ءِے کہ
 تراثرسیت کہ گورم ترا بکینیت۔ گڑا ملاءِ درائینت کہ آگپ نہ انت، گپ اش
 انت کہ شو انگ ءِ یقین گوں حداءِ محکم بوتگ ءِ آئی ءِ حداءِ سراستک ءِ یقین
 بوتگ۔ ہے ایمان ءِ محکم ءِ سبب ءِ آئی ءِ زانتگ کہ من حداءِ نام ءِ گران گورم
 من ءِ بچ نہ کنت، ہمیشا آگوستگ۔ بلے منی ایمان نزور انت من گوشاں بگندے
 گورم جُہلِ انتِ ءِ من بکان ءِ گارباں۔

اے وڑا ملاءِ وتی چادر بڈءِ جت۔ سرین ءِ سادمان ترینت۔ ساءِ سرے
 مکتبیاںی دست ءِ دات۔ گوشت ءِے، اگاں من کنڈے ءِ کپتاں، گڑا شما منا بہ کش
 ات۔ مکتبیاں گوشت شریں مُلا!

مُلا ماں گورم ءِ مان دیان بوت۔ روان روان مُلاءِ پاد جُہلیں جاہ ءِے کپت
 انت۔ مُلاءِ ہے چادر کہ آئی ءِ ہمیشی ءِ گوں حلواہ گرنچ کنگ انت۔ ہے چادر مُلا
 ءِ گٹ ءِ مان اڑات، ساد ہم سست، مُلا بڈ ات ءِ مُرت، پدا آپ ءِ سرا تزیل
 بوت۔



زیتل

آست ات یک مردے آست ات یک جنے۔ اے دوئیناں داں مُد تے ء
وچک نہ بوت۔ پدا بوت گڑاچک جنکے کہ نام ات ءے زیتل۔

زیتل کہ کموڈلگ بزاں دہ ء دوازدہ سال ء۔ یک روچے زیتل ء ہمسر ماں
جوع ہیران ء مُشگ ء سرگپتنگ ات انت کہ زیتل ہم دلمانگ ات کہ بہ روت
گوں۔ زیتل ء مات ء اولسر ء آکن گت، بلے زیتل ء کہ اینچو مٹ گت، گڑا
مات ء اجازت دات۔

زیتل گوں وتی ہمسرین کاڈاں شت جوع۔ آجوع ہیران مُشگ ء ات
انت کہ یک میا ہے اتک۔ میا ء یک حرے گوں انت۔ آحر ء سوار ات۔ میا
ء گوشت کہ من تُنیگاں، منا پٹے آپ پدی ات۔ ہر کس ء میا ء آپ دات،
بلے آئی ء دست نہ گپت انت۔ زیتل ء کہ دات، میا ء آئی ء دست ء آپ
ریک انت، زیتل ژپ ات، حر ء سوار گت ء گوں وت بُرت۔

میتگ ء جنکاں تگ بست ء اتک انت زیتل ء مات حال دات بیا کہ تی
چک میا ہے ء ذراتگ ء بُرتگ۔ زیتل ء مات ء کہ اے حال اش کت، آہشک ء
حیران ء ہستال بے ہست بوت۔

بلے گوشت کہ وہد ہر درد ء درمان انت۔ آہاں صبر ء اوپار گت۔ دیر نہ
بوت کہ زیتل ء مات اُمیت وار بوت ء نوں حداء آہاں مردین چکے دات۔ بچک

رست، مزن ء لاحق بوت۔ یک روچے آئی ء وتی مات ء گورا گوشت کہ اماں!
گندے منایک گہارے بوتیں وش ات، منی دل پہ گہارے ء بند انت۔ مات ء
گوشت کہ منی چک ترا یک گہارے بوتگ، بلے شو میں میا ہے ء ذراتگ ء
بُرتگ۔ گڑا چک ء وتی مات ء گوشت کہ اماں من رواں وتی گہارے شوہاز کنناں
کایاں۔ مات ء گوشت برو اللہ تئی نگہبان انت۔

بزاں زیتل ء برات ء وت ء را یک میا ہے ء دروشم ء گت۔ میتگ پہ
میتگ تران ء ہے گپ ء گوشان بوت کہ ”من گوں زہیراں ورنہ ء پیراں،
آرت اول نہ زیراں، دان اول نہ زیراں عیسیٰ ء دور دے موسیٰ ء دور دے،
من وتی گہار زیتل ء لوٹاں“۔ آئی ء ہر ہمک میتگ ء ہے یکیں صدا کش ات۔ ہر
میتگ ء شت، اود ء مردماں گوشت کہ مئے میتگ ء زیتل نامیں مردم نیست۔ تو
برو آمیتگ ء بگندے زیتل ہمود ء بہ بیت۔

تران ء سرگردان۔ بچک ء سر یک میتگ ء کپت ء بچک ء سدا کش ات کہ
”من گوں زہیراں ورنہ ء پیراں، آرت اول نہ زیراں، دان اول نہ زیراں
عیسیٰ ء دور دے موسیٰ ء دور دے، من وتی گہار زیتل ء لوٹاں“۔ یکے مردمے ء
میاہ ء گوشت کہ برو، زیتل آگڈک ء نشتگ۔ آشت پہ گڈک ء، زیتل ء
دیست، گل ء بال بوت۔ گہارے زرت دیم پہ وتی مات ء پت ء شت۔ اود ء کہ
اے برات ء گہار سر بوت انت۔ مات ء پت ء اے دیست انت کہ گل ء پیم نہ
بوت انت۔

وادء بستار

آست آت بادشاہے ء بادشاہ ء آست آت سے جنین چک۔ یک روچے
 بادشاہ ء وتی سئیں چک تو ارگت آنت ء آہاں جُست اش گت کہ من شمارا چون
 چے وڈا دوست باں؟ یکے ء گوشت کہ تو منارا چو شکر ء وڑا دوست بے۔ دومی
 ء گوشت ابا! تو منا چو بینگ ء وڑا دوست ء۔ گڈسر ء بادشاہ ء سیمی
 جنک ء گوشت کہ تو منا چو وادء وڑا دوست بے۔ بادشاہ ء وتی ہما دوئیں جنک کہ
 آہاں گوشت کہ تو منا چو شکر ء بینگ ء وڑا دوست بے، شاباشی دات آنت ء
 گوشت ء کہ منی چک شام دوئیں ات، ء آئی ء کہ منا گوشتگ تو منا چو وادء وڑا
 دوست بے آ منی چک نہ انت۔

ایندِ گہ روچ ء بادشاہ ء وتی وزیر ء را گوشت کہ تو منی سیمی جنک ء بے زور ء
 جاہے ء بے برے ء ہمود ء بے کش ء۔ آئی ء حوناں چہ تاسے پُر کن بیار منا
 بدے۔ وزیر ء بادشاہ ء حکم ء پد ء جنک زرت شت ماں جنگل ء۔ بلے وزیر ء اے
 پہ کُشگ دل نہ بوت۔ آئی ء جنک ہمیداں جنگل ء یلہ دات ء یک آسکے کُشت ء
 تاسے خون زرت ء بادشاہ ء دیم دات۔ بادشاہ ء آسک ء خون وارت آنت ء
 گوشت ء کہ نون منی دل سر دبت۔

لہتیں روج پد بزاں دگہ ملکے ورنہیں بادشاہے پہ شکار ہے جنگل ء
 شت۔ آئی ء ہے جنک دیست، آحیران بوت کہ چوشیں شر رنگیں جنک! بلے
 ماں جنگل ء چے کنگ ء انت!۔ بادشاہ شت جنک ء کرا جُست ءے کت کہ تو اد ء
 چے کنگ ءے؟ جنک ء گوشت بیا کہ! چوش ء چوش من وتی بادشاہیں پت ء
 گوں اے وڑیں گئے جتگ، ء گپ ء پد ء پت ء منی کُنگ ء حکم وزیر ء
 داتگ۔ بلے وزیر ء منی سر بزرگ بوتگ ء منا ہے جنگل ء یل ءے داتگ ء شتنگ۔
 ورنہیں بادشاہ ء اے جنک دوست بوت ء آئی ء جنک وتی اگدہ ء
 زرت، وتی کلات ء بانگ کت۔ یک مدتے ء پد ورنہیں بادشاہ ء جنک ء پت
 بادشاہ ء دعوت کت۔

جنک ء پت کہ دعوت ء ورنہیں بادشاہ ء لوگ ء شت، گڑا آئی ء وتی
 دوئیں جنک ہم زُر انت گوں۔ ورنہیں بادشاہ ء جنین ء آرت ء تہا واد ء بدلہ شکر
 مان کت، ء نار شت ء پینگ۔

وہدے کہ ورگ تیار بوت انت۔ نوکر ء چاکراں وتی واجہ ء حکم ء پد ء
 ورگ آورت ء مہمانانی دیما ایر کت انت۔ ورنہیں بادشاہ ء جنین وت پردہ ء
 پُشت ء اوشتات، ء چارات ءے باریں مہمان ورگ ء پد چے گوشت۔ وہدے
 آہاں اولی دپار زرت، آہاں سماکت کہ نان شیر کن انت، ہے وڑا آہاں زانت کہ
 اے نان ء نار شت، ہر دو شیر کن انت۔ بادشاہ ء اوپار نہ شت ء گوشت ءے کہ
 اے چوئیں کارے واجہ! تو گوں ما کتگ؟ ورنہیں بادشاہ ء گوشت، چیا زاناں

واجہ! بادشاہؔ گوشت تو اے نان ء بے ور۔ آئی ء وارت کہ نان شیر کن انت۔ پدا
ناڑشانی تائے چشت کہ آہم شیر کن انت چو بینگ ء تام ء انت۔

مرد ء شت ء وتی جنین جُست کت کہ تو آرت ء تہا شکر ء ناڑشاں بینگ
مان کتگ؟ جنین ء درائنت کہ من پہ زانت اے وڑکتگ کہ منی پت سر پد بہ
بیت کہ واد ء بستارچی انت۔ نوں آئی ء مرد سر پد بوت کہ منی جنین ہے بادشاہ
ء چک انت کہ آئی ء وتی وزیر ء را گوشتگ ات کہ جنک ء بے کش۔

مرد ء وتی جنین ء دست گپت ء برت ء بادشاہ ء کرا ء گوشت ءے کہ
ورگانی توک ء ہمیشی ء شکر ء بینگ مان کتگ۔ بادشاہ ء وتی چک بچہ نیاورت، ء
گوشت ءے کہ تو پرچاورگانی توک ء شکر ء بینگ مان کتگ؟ بادشاہ ء
جنک ء گوشت ہے نیٹ ء شکر ء بینگ مان کتگ کہ وڑگ گیشتر تا مدار بہ بنت۔
بادشاہ ء درائنت، تو زاناں گنوک ءے، اینچونہ زانے کہ وڑگ ء شکر ء بینگ ناں
بلکیں وادو شتام کنت۔

پدا جنک ء درائنت کہ ترا یاد نہ انت کہ یک روچے تو مارالوٹ ات ء
جُست کت کہ من شماراچے وڑادوست باں ء منی دوئیں گہاراں گوشتگ کہ تو مارا
چو شکر ء بینگ ء وڑادوست بے ء من گوشتگ ات کہ تو من ء چو واد ء وڑادوست
بے ء تو منی سرازہر گپتگ ءے۔ وتی وزیر حکم کت کہ مناجنکل ء بہ بارت ء بے
کُشیت ء چہ منی حوناں تا سے پڑ بہ کنت ء پہ تو بیاربت۔ من تئی ہماجنکاں۔ من
تئی ورگاں واد ہے نیٹ ء مان نہ کتگ کہ تو بہ زانے، واد ء بستارچی انت ء

آواد گیس چیز ء تام نہ بیت۔ مرچی تو سر پد بوت ء کہ تو منا چون ء چے وڑا
دوست بے!

اے گپانی اش کنگ ء گوں بادشاہ پشل بوت، چک ء گورا پہلی ء لوٹ
ات ء بزنیگ بوت کہ دریگتے من بہ زانتیں کہ تو منا چنچو دوست دارے۔



بلاہ چکاس

ماں یک ٹلکے ء آست آت یک بادشاہے۔ بادشاہ ء آست آت ہفت
 مردین چک۔ یک روچے بادشاہ ء گوشت کہ من وتی چکاں سور ء سانگ کناں۔
 بلے بادشاہ ء چکاں گوشت کہ ماہا شرط ء سور کنیں کہ مئے ہفتیں براتانی جن
 گہار بہ بنت۔ گڑا بادشاہ ء وتی نوکر چاکر دیم دات آنت کہ شتا بہ روات ہفت
 جنک در بہ گیجت ات۔ بلے ہفتیں گہار بہ بنت۔

بادشاہ ء نوکر ء چاکر در اتکاں پہ جنکانی شوہاز ء۔ تران ء سرگردان،
 اے ملک ء پر ملک بوت آنت۔ آشپ کپت آنت، شپ ء آہاں شریں جاہے ء
 داشت کہ صحب ء پداہماکار ء نیت ء اتلگ آنت، ہماکار ء در کپ آنت۔

بیا کہ دگملکے ء بادشاہ ء آست آت ہفت جنک۔ آئی ء اول جنکاں پہ
 آروس ء ہے بستن داشتگ آت کہ مئے ہفتیں گہارانی مرد برات بہ
 بنت۔ حیراں! ہے بادشاہ ء ہم وتی نوکر ء چاکر پہ ہفت براتیں، چکانی شوہاز ء راہی
 گنگ اتنت۔ اے بادشاہ ء ہم نوکر تران ء سرجنان، شپ کپت آنت، ہمود ء دار
 آنت کہ آدگہ بادشاہ ء نوکر اں داشتگ آت۔

ہر دوئیں بادشاہانی مردم دچار کپت آنت۔ گپ ء حال بوت۔ جسٹ ء
 پُرس بوت۔ اول بادشاہ ء مردماں حال ء احوال گت ء وتی سفر ء حال ء سفر ء
 نیت آمدماں گوشت آنت کہ تیوگیں روچ ء سرجنان ما کہ شپ کپتیں، گڑا اے

بُندر ء داشت کہ شپ پہ تچک روج نہ بیت۔ حیر! شُماوتی حالاں بدیئے۔ دومی بادشاہ ء مردماں ہم وتی حال یک پہ یک ء آہاں دات انت، ء وتی شپ کپتی ء قصہ گت۔ چہ ہمیشاں گہہ نہیں مردے ء گوشت، مئے جیرگ یک انت، شُمنے گورا مئے جیرہ ء توجیل آست، ء مئے کر اشمئے۔

صحب ء دوئیں ملکانی بادشاہ ء نوکر ء چاکر شُت انت پہ وتی بادشاہ ء۔ یک ٹولی ء وتی بادشاہ ء حال گت کہ مارا یکے ء گوشتگ کہ ہفت جنک رسیدگ ء آ گہار انت۔ دومی ٹولی ء وتی بادشاہ ء گوشت کہ مارا ہفت بچک رسیدگ کہ آبر ات انت۔ اے وڑا بادشاہاں سانگ بندی گت ء پدا بادشاہ ء چکانی آروس بوت۔ نکاح ء روج ء بادشاہ ء کستریں بچک ء گوشت کہ ’من نیاہاں گوں، شُمانی دشار ء منی زحم ء گوں نکاح بدی ات‘۔ بادشاہ ء ہیچ حجت نہ گت ء راضی بوت۔

بلے روگ ء ساری بادشاہ ء کستریں چک ء گوشت کہ شماروگ ء و روگ ء ئے، بلے بنا کن ات کہ دور سریں کور ء سیاہ ڈلیں ڈن ء بہ دار ات۔ بادشاہ ء گوشت کہ شر انت۔ بادشاہ گوں ایدگہ سالونکاں راہی بوت۔ نکاح بوت، کستریں بچک ء دشار ء نکاح گوں زحم ء بوت۔ رخصتی بوت۔

آہگ ء وهد ء ہر یک بانورے ء کش ء آئی ء مرد ء نشتگ ات۔ بس بادشاہ ء کستریں نشار ء کش ء زحمے ایر ات۔ سفر روان ات، مردم ژند بوت انت۔ بادشاہ ء مردماں گوشت کہ ماراواب ء کشت، بیاہمیداں داریں ء صحب ء پہ وتی منزل ء رہادگ ببیں۔ بادشاہ ء گوشت کہ اے سیاہ ڈٹے، ادء نہ داریں کہ منی بچ ء منا اے وڑیں جاہے ء دارگ ء مکن کنگ۔ مردماں بادشاہ ء اے گپ

سگینی ۽ گون نہ زرت انت ۽ درائنت کہ اے ذراہوت گڈیں شرک ۽ پالی گپ
انت ۽، ہنج نہ بیت، دمان ۽ روج بیت۔ اے وڑاشپ ۽ آہاں ہمیداں داشت۔

صحاب کہ بوت، آہاں سماہ گت کہ ایک مز نہیں قیدے ۽ انت۔ بادشاہ
۽ گوشت، من ساری ۽ شمارا مکن گنگ کہ ادء نہ داریں، بلے شامنی گپ نہ زرت
انت۔ حیر! ہرچی بوتگ و بوتگ، نوں چون کن ات! دمانے ۽ پد بلاہے اتک ۽
آہاں گوشت ۽ کہ ابیدے تئی کستریں نشار ۽ شمارا آزات کناں۔ بادشاہ ۽ بازیں
میتے گت، بلے بلاہ راضی نہ بوت۔ بادشاہ گون ناکا میں دلے ابیدے کستریں نشار ۽
راہ کپت۔

بادشاہ کہ وتی ماڑی ۽ گون ہمرہاں سر بوت۔ کستریں بچک ۽ چارات
کہ منی جنین گون نہ انت۔ آئی ۽ پت جُست گت۔ بادشاہ ۽ گوشت تئی جنین بلاہ
۽ کرا انت۔ بلاہ ۽ گوشتگ، داں کہ تئی چک نیت، آئی ۽ جنین ہمود ۽ بندی
بیت۔

بادشاہ ۽ ہنج چہ ماڑی ۽ دراتک، دیم پہ بلاہ ۽ نیمگ ۽۔ شپ ۽ بلاہ ۽ دوار ۽
سر بوت۔ بلاہ ۽ گوشت ۽ کہ تو منی جنین پرچا داشتگ؟ بلاہ ۽ گوشت من ترا تئی
جنین ۽ یک شرطے ۽ دیاں، اگاں تو منی کارے بہ کن ۽۔ بچک ۽ گوشت تو بہ
گوش باریں تئی شرط جی انت۔ بلاہ ۽ گوشت کہ فلاں بادشاہ ۽ یک جکے است
انت کہ آئی ۽ نہ ماہ دیستگ نہ روج، تو آئی ۽ پہ من بیار من ترا تئی جنین ۽ دیاں۔
بچک پہ اے کار ۽ راضی بوت۔

آچداں راہ کپت، روان روان آئی ء دیست کہ یک مردے مرگاں
 سنگ جنگ ء انت ء بال دیگ ء انت۔ آئی ء گوشت کہ تو اے بزگیں مرگاں
 پرچا سنگ جنگ ء ءے ء بال دیگ ءے۔ مردکہ ء گوشت کہ من چوں ایشاں
 سنگ نہ جناں کہ ایشاں منی گلہ ہلاں کتگ انت ء من ء نقصان اش داتگ۔ بچک
 ء گوشت ایشاں تراہر چند نقصان داتگ، بیابزوروتی نقصان ء زراں ء اے مرگا
 ں بل کہ دان چناں ورا انت۔ بچک ء اے نیکی ء برورد ء مرگاں وتی یک یک
 پٹے آئی ء دات کہ تراہر وهد ء سکی ءے گپت ماتئی مدت ء کائیں۔

پداکے دیم ء شت، آئی ء دیست کہ یک مردکہ ءے موراں سوچگ ء
 انت۔ بچک ء جسٹ گپت کہ تو اے موراں چیا سوچگ ءے؟ آئی ء درائنت
 کہ من چوں موراں نہ سوچاں کہ ایشاں منی چند اٹگیں دزاہیں ارزن کش اٹگ
 ء وارنگ انت۔ بادشاہ ء بچک ء گوشت کہ ایشاں مہ سوچ ہر نقصانے ترا داتگ
 اش، من ترا زردیاں ء تئی نقصان ء پورا کناں۔ اے نیکی ء مڑ ء ہر مور ء چہ وتی
 دوئیں کائیاں یک یکے آئی ء دات کہ ترا اگاں سکی ءے گپت، ماتئی کُمک ء ساڑی
 بنیں۔

بادشاہ ء بچک کہ سفر کنان ات ء روان ات۔ جاہے ء آئی ء دیست کہ
 مردکہ ءے مُشکاں جنگ ء کشگ ء انت۔ آئی ء جسٹ کہ تو اے مشکاں چیا
 جنگ ءے۔ مردکہ ء درائنت کہ من ایشاں چوں نہ جناں کہ ایشاں منی
 سر جمیں ڈگار ہونڈ ء سوپ کتگ ء برباد کتگ۔ بادشاہ ء چک ء گوشت کہ ایشاں
 تئی ہر نقصانے کتگ، من ترا آہانی زراں دیاں۔ بچک ء اے نیکی ء دیمامشکاں

وتی یک یک پٹے آئی ء دات کہ تراہر و ہدء سکی ء گپت، تو ایشاں مان دار، ماتئی
مدء سر بنیں۔

بادشاہء بچک شت ہما بادشاہء ملک ء سر بوت کہ بلاہ ء گوشتگ ات کہ
آئی ء یک جنکے آست انت کہ نہ ماہ ء دیستگ نہ روج ء۔ آشت یک بلی
ء لوگ ء آئی ء گوشت ء کہ من اش کنگ کہ بادشاہ ء جنکے آست انت
کہ آنہ ماہ ء دیستگ نہ روج ء، اے گپ راست انت یاد روگے!۔ بلی ء گوشت
کہ اے جبر راست انت۔ بلے تو کئے ء ادء چیا اتلگ ء؟ بادشاہ ء چک ء گوشت
کہ من پہ ہے جنک ء انگاں، چہ تو ٹمک لوٹاں۔ بلی ء گوشت کہ من تی مدء بہ
کناں ء باند اگاں بادشاہ سہی بہ بیت منی جند ء کثیت۔ بادشاہ ء چک ء گوشت کہ
اے ذمہ ء من زوراں کہ آترانچ کہ بیچ نہ کنت۔ تو من ء بے گوش کہ بادشاہ ء
جنک کلات ء کجام بان ء انت۔ بلی ء گوشت کہ اے گپ ء تہنا من سر پداں کہ
بادشاہ ء جنک کجا انت دگہ کس نہ زانت چیا کہ من بادشاہ ء جنک ء چاہی ء آپی
آں۔ بلی ء بچک گوشت کہ بادشاہ ء جنک کلات ء تہہ خانہ ء انت۔

بچک ء ہما مشکانی پٹ بن دات انت۔ ہما دمان ء مشک اتک انت۔
گوشت ء بے گوش، تراپہ ماچے کار کپنگ؟ بادشاہ ء چک ء گوشت کہ چہ ادء
یک بلاہیں سوپے بہ جن ات کہ آئی ء سر بادشاہ ء کلات ء تہہ خانہ ء در بیت۔
مشکاں یکیں شپ ء سُرنگ جت ء تیارگت۔ پداوتی یک یک پٹے دات اش کہ
اگاں تراپداہم مئے کار کپیت، ماپہ تو ساڑی بنیں۔

دومی شپء بادشاہء چک چہ ہے ہونڈء پترات ء شت بادشاہء جنک ء
بان ء۔ دیست ءے کہ بادشاہء جنک واب انت۔ آئی ء دیست جنک چہ ماہ شتر ء
ڈولد ار انت۔ بادشاہء چک ء جنک ء دست ء رومال زرت ء شت۔ صحب ء کہ
جنک واب ء پاد اٹک، آئی ء بلی ء گوشت کہ دوشی کسے اد ء اٹلگ ء منی دست ء
رومالے بُرتگ۔ بلی ء گوشت چوشیں گہہ کس نہ وارت کہ اد ء بیست، کسی مجال نہ
انت، من گوشتاں اد ء کس نہ اٹلگ۔ بلے چوناہیگا و بلی سر پد ات کہ بادشاہء
بچک دوشی اد ء اٹلگ۔ دومی شپء جنک ء وتی دست کمو بُرات ء وادجت کہ
واب مہ کپاں۔ بہ زاناں کہ آکنے ات کہ منی واب جاہ ء اٹلگ ات، بگندے
انشی ہم بیست۔ بچک اٹک، آئی ء دیست کہ جنک واب انت۔ آئی ء لوٹ ات
کہ جنک ء چلہ ء بہ کشیت کہ جنک ء چم تچ گت انت ء بچک ء دست ءے گپت کہ
آں! بزاں توئے کہ دوشی اد ء اٹلگ ات ءے ء منی رومال بُرتگ کہ نوں منی چلہ
ء برگ ء اٹلگ ءے۔ بچک ء من ات کہ ہو، دوشی من اٹلگاں۔ جنک ء بچک ء
مزن مردی ء ہمت ساڑات کہ انگتہ اد ء کس ء اٹک نہ کنگ، بلے تو اٹلگ ءے۔
جنک ء چوناہیگا بچک دوست بوت، آئی ء گوشت ءے کہ منابہ گر۔ بچک ہم
راضی بوت۔

بادشاہء چک دومی روجء جنک ء پت ء کرا شت کہ منی تئی جنک ء
گراں۔ بادشاہء گوشت کہ من ترا زوراں بلے پہ زاماتی ء ترا منی ہفت شرط پورا
کنگی انت۔ بچک ء دل گت ء گوشت کہ تو وتی شرطاں بہ گوش۔

بادشاہؔ گوشتِ اولیٰ شرطِ ہمیشِ انت کہ تو ہفت پُریں بانِ وِراگاں یکیں
 روجِ بے وِراہلاس بہ کن۔ دومی، من ترازنڈیں آسنے دیاں، تو ایشی ء سے ڈک
 ء بے گڈ۔ سیمی، منا اشترے آست کہ ہچ وڑا مرینگ نہ بیت، تو آئی ء راگ کن ء
 بیار۔ چارمی، سیرے ارزن من ترا دیاں، تو ایشاں ڈگار ء بہ چنڈ، پدا اے
 ارزاناں یک یک ء بہ چن کہ دانگے ہم کم مہ بیت۔ پنجمی، ہفت چات چہ
 زَر ء سہراں پُر بہ کن۔ ششمی، ہفت ڈگار ء گلہ ترا وِراگی انت۔ ہفتمی، ترا منی
 ہفت پہلواناں گوں مل مڑگی انت۔ بچک ء بادشاہ ء شرطِ من ات انت۔

ایندگہ شپ ء آشت بادشاہ ء جنک ء گوراءِ گوشتِ ئے کہ تی پت ء پہ
 منی زاماتی ء اے شرطِ ایرنگ انت۔ جنک ء گوشت، ترا کہ منی ہماروماں گون
 انت۔ اے رومال ء منی کماش ء مستیں اشتر ء پیش دار، آوت سارت بیت۔
 و ہدے تو آسن ء ڈک جنگی بے، گڑا من دریک ء دپ ء اوشتاں، آسن سیمی ڈک
 ء وت سدیت۔ پہ ہفتیں چاتانی زَر ء سہرانی درگت ء تو منی اے چلہ ء گوندو
 بدے۔ ہفت چات زَر ء سہراں پُر بیت۔ اے چلہ ء دگہ کرا متے ہمیشِ انت کہ
 اگاں تو ہے چلہ ء دست ء بہ کن ء ہر پہلوانے ء یک مُشتے ہم بہ جن ء، آ
 ہمود ء مچ بیت۔ البت اے دگہ شرطانی پورا کنگ ء تو جیل ء تووت بہ ساز۔ بچک
 ء گوشتِ من پہ ہے شرطاں تکاں سر ء نگران ات انت۔ آدگراں من وڑے
 کنان۔

دومی روجِ بزاں بادشاہ ء ہفت بان چہ ورگ ء پُرکت۔ بچک ء گوشت
 ء کہ ایشاں بے وِراہلاس کن۔ بچک ء مورانی کانٹ ء مشکانی پٹ بُن دات

آنت۔ مور ۽ مُشک بچک ۽ گمک ۽ ساڑی بوت آنت۔ بادشاہ کہ پداپہ بچک ۽ حال
 ۽ گزرگ ۽ واتر بوت، دیست ۽ کہ بچک ۽ آشرط ۽ بُرتگ۔ پدا بادشاہ ۽ سیرے
 ارزن کیشینت ۽ بچک ۽ پپہ ڈگار ۽ چنڈگ ۽ دوبر ایشانی یکجاہ کنگ ۽ شرط ۽ دات۔
 بادشاہ شُت دور ساہگے ۽ نشت۔ بچک ۽ پدا مورانی کانٹ مان داشت آنت ۽ مور
 بچک ۽ گمک ۽ جم بوت آنت۔ مورال ارزن یکجاہ کت آنت۔ بچک ۽ ارزن، شُت
 ۽ بادشاہ ۽ دات آنت۔ بادشاہ ۽ تور کت ۽ چار اتنت کہ یک ارزن کم انت۔ بچک
 ۽ گوشت، من انوں کاران ۽۔ بچک ۽ شوہازات کہ یک لنگیں مورے ۽ دپ ۽
 آت۔ بچک ۽ پچگپت ۽ آورت بادشاہ ۽ دات۔ بچک سو بین بوت۔

بادشاہ ۽ بچک ۽ گوشت کہ برو منی اُشتر ۽ بیار، فلاں جنگل ۽ انت۔ بچک ۽
 اُشتر شوہازات۔ رومال پیش داشت، اُشتر سار بوت۔ بچک ۽ مہار ۽ گپت، پہ
 بادشاہ ۽ آورت۔ بچک یک یک ۽ سو بمند بومان آت۔ بادشاہ ۽ بچک ایدگہ شرط
 بزاں آسن ۽ ڈک جنگ ۽ پر مات۔ بچک ۽ کہ آسن ۽ اولی ڈک جت، چارات ۽
 کہ جنگ دریگ ۽ دپ ۽ زاہر نہ انت۔ دومی ڈکے کہ جت، نگاہ ۽ چست کت
 آنت، جنگ دریگ ۽ دپ ۽ آت۔ سیمی ڈک ۽ جنگ ۽ گوں آسن دو بہر ۽ سست۔
 دیم ۽ شرط ہمیش آت کہ ہفت چات کہ زر ۽ سہراں پُر بہ بیت۔ بچک ۽ جنگ ۽
 داتگیں چلہ گوند دات ۽ اے شرط ۽ ہم بادشاہ برگ بوت۔ گڈی شرط ہمیش
 آت کہ نوں بچک بادشاہ ۽ ہفت پہلواناں گوں کلّ بہ مڑیت۔ آئی ۽ جنگ ۽
 داتگیں چلہ دست ۽ کت، ۽ ایر کش ات ہر یک پہلوانے ۽ یک یک مُشتے کہ
 درستانی دپ ماں حاکاں کپت۔

بچک ۽ سو بین بونگ ۽ پڊ۔ بچک گوں بادشاہ ۽ جنک ۽ اگده بوت۔ بچک ۽
 وتی جنین زرت دیم پہ بلاہ ۽ شُت۔ بچک کہ بلاہ ۽ گورا سر بوت، گڑا وتی اے
 جنین ۽ بلاہ ۽ دات کہ بے زور اے جنک ۽ ۽ منی جنین ۽ منادے۔ بلاہ ۽ گوشت
 کہ منا اے جنک ۽ کار نیست۔ من تهناترا چکاس اتگ۔ تو اے چکاس ۽ سو بین
 بوتگ ۽۔ بے زور اے تی جنین ۽ بے زور اے جنک ۽ ہم کہ تی انعام انت۔
 بچک ۽ پہ شات ۽ گل وتی دوئیں جنین زرت انت، دیم پہ وتی بادشاہیں
 پت ۽ کلات ۽ شُت۔ بادشاہ ۽ وتی بچ دیست، گل ۽ بال بوت۔ بادشاہ حیران ات
 کہ بچک ۽ دو جنین گون اتلگ۔ بچک ۽ گوں وتی پت ۽ براتاں تیوگیں قصہ گت
 انت، ۽ پدا من اشت ۽ اتکاں۔



بے عقلیں چوہدری

گوشت کہ کوہنیں قصہ ہے۔ آست آت یک پتے آست آت یک چکے
 یک روچے پتے آوتی چک گوشت کہ تو نوں مزن آ لاق ہے! بروپہ و تا کار آ
 گہاچی ہے بچار۔ چک آ گوشت کہ ابا! تو اگاں من آ حرے گرے آ دیئے، گڑا
 من کار کناں۔ پتے آ حرے گپتے آ دات۔ چک آوتی حرزرت آشت چوہدری آ
 حرانی توک آیلہ دات آ اتک۔ یک روچے پتے آ گوشت کہ تو نہ گوشتگ کہ منا
 حرے دیئے، من کار کناں، نوں نہ سُرے! آ شپ آ روج لوگ آ وپنگ ہے۔
 چک آ گوشت 'ابا! تو بل اے گپے، منانوں کار کنگ آ ضرورت نہ انت، منی
 حروت کار کنت، تو بس بندے بچار کہ ماہ پورا بیت من رواں بس پگار آ گراں
 کاراں۔

ماہ کہ پورا بوت بچک شت چوہدری آ گوشت ہے کہ من آ پیسہ بدے۔
 چوہدری حیران بوت آ گوشت ہے کہ جی آ پیسہ؟ تو زاناں منی گورا کار آ ہے؟
 بچک آ گوشت کہ من کاراں نیاں، بلے منی حر آ تئی کرا کار کنگ۔
 چوہدری آ گوشت کہ تو دزوگ بندے۔ بچک آ گوشت کہ تو وتی حراں حساب
 کن اگاں تئی حساب آ یک ہم حرے گیش بوت، گڑا منی انت۔

چوہدری ءوتی حر حساب گت انت۔ دیست ءے کہ یک حرے گیش
 انت۔ گڑا بچک ءرا جسٹ ءے کہ تئی زر چچک باں؟ بچک ء گوشت کہ منی
 حر ء تئی کرا ما ہے ءکار کتگ تو من ء ہزار کلدار بدے۔ چوہدری ء ہے ولا، بچک
 ء ہزار کلدار دات۔ بچک ء شت پگار پت ء دات ء گوشت ءے کہ ابا! من نہ
 گوشت کہ منی حر وت کار کنت! بچار کار ء انت۔

اے گپ بازار ء شتگ بوت کہ فلانی ء حرے آست ء اے حر وت کار
 کنت ء پیہ وتی واہند ء زر کٹیت۔ پداہریک مردے اتک بچک ء کرا کہ اے حر ء
 منابدے پیہ بہا۔ بچک ء گوشت، اناں! من اے حر ء بہا کناں! کہ وت کار کنت
 ء زر اں من کٹاں۔ بازینے ء زور گت، یکے ء گوشت کہ تو حر ء قیمت کن، من
 تئی قیمت ء نہ سُریناں۔ اینچو ممت ء پد بچک ءوتی خر بیچ ہزار ء بہا گت۔

بچک ء چہ ہے زر اں پہ وتا استلے بہا زرت ء پدا چوہدری ء استلانی تہا یلہ
 دات۔ چوہدری ء چارات یک استلے منی استلانی توک ء گیش انت۔ گڑا چوہدری
 ء زرت بچک ء استل کشت کہ چومہ بیت بچک بیست ء چہ من ء زر بیچ بہ گپیت
 ۔ دو می روچ ء بچک ء را گوشت ءے کہ من تئی استل کشتگ۔ بچک ء جسٹ گت
 کہ تو منی استل پر چا کشتگ؟ چوہدری ء گوشت کہ تئی استل ء منی ڈگار وار تگ۔
 گڑا بچک ء گوشت کہ شریں منی استل کج انت؟ چوہدری ء گوشت منی ڈگارانی
 سرا کپتگ۔

بچک ء شت استل ء پوست جت ء پوست چہ پُر ء سنگ ء پُر کتگ، ء
 زرت ء شت جنگل ء یک در چکے ء سرا دز تک ءے ءوت ہے دز چک ء سرا

نِشت۔ ساعتے ۽ پدھے دَر چک ۽ چیرا، لہتیں دز اتک ۽ نشت انت۔ کہ اے دزاں
یک بادشاہے ۽ امبار جتگ ۽ اتلگ ات انت۔ ہمیداں آنشت انت ۽ آہاں وتی
بہر گیشینت انت۔ بچک ہے در چک ۽ سرانتنگ ۽ آہاں چارگ ۽ ات۔ بچک ۽
شیطانی ۽ دل ۽ ات کہ من دزاں بے تر سیناں ۽ آہانی دز تگلیں مالاں بے زوراں۔
بچک ۽ چوش کُت کہ چہ ہمود ۽ پیشاپ کت۔ پیشاپ آہانی سر ارتک انت۔ چہ
آہاں یکے ۽ گوشت ہو رانت۔ آدویناں ایدگہ نیمگاں چار ات کہ اود ۽ ہو ر نہ
ات۔ آہاں گوشت، حُدا ۽ قدرتاں بچار مئے جاہ ۽ ہو ر انت ۽ ایدگہ جاہاں نہ
انت۔ یکے ۽ وتی دست داشت انت ۽ چو آپ ۽ ایشاں و ر ان بوت ۽ گوشت ۽
کہ اے آپ سور انت۔ دومی ۽ آمان بست کہ نیامتاں تو سور گوش ۽۔ بچک
چارگ ۽ ات کہ آہاں و ہج و ژانہ تُرسگ ۽ انت۔ بچک ۽ پہ آہانی تُرسینگ ۽ ہے
دز تگلیں پوست ۽ کارچے جت کہ پُر ۽ سنگ آہانی سرا کپت انت۔ آدل تزک
بوت ۽ انچو تیک انت کہ پُشت ۽ چک اش نہ جت۔ بچک ۽ آہانی زر ۽ مال رُپت
انت ۽ وتی لوگ ۽ نُشت۔ چہ ہے زراں پہ و تا لوگ بست، آروس کُت ۽ آباد
بوت۔ چو ہدری ۽ بچک ۽ سیرمی ۽ رپک ۽ ہنر پُرس ات انت۔ بچک ۽ گوشت
من استل ۽ پوست بہا کنگ ۽ سیر بوتگاں۔ چو ہدری ۽ گوشت کجا بہا کنگ؟ آئی
۽ گوشت بادشاہ ۽ کر۔

ایندگہ روچ ۽ چو ہدری ۽ وتی دز اہیں استل کُشت انت، ۽ پوست اش
وتی نو کر ۽ دات انت کہ برو ایشاں بہا کن ۽ بیا۔ نو کر بادشاہ ۽ گورا ساڑی بوت ۽
گوشت ۽ کہ واجہ! منا بہائی پوست گون۔ بادشاہ ۽ جُست کُت کہ چہ ۽ پوست

انت؟ آئی ء درائینت کہ استل نیگ انت۔ بادشاہ ء مرد کہ ء ہکل کت کہ
 استل ء پوستان مردم وتی سرء جنت! درء چہ منی میری ء۔ آواتر بوت پہ چوہدری
 ء حال ء احوال اش دات انت کہ بادشاہ ء منابے عزت کنگ ء گلینگت۔
 چوہدری ء زانت کہ بچک ء منا مرنیں بیرے کپتنگ۔

زہر ء چوہدری ء وتی نوکراں حکم کت انت کہ بروات ء بچک ء بہ کُش
 ات ء بیارات۔ بچک چو کہ ساری ء زانتگ کہ چوہدری وتی تاوان ء بیر ء
 گریت۔ آوتی جاگہ ء وت نہ وپت، بلے جنین ءے واپینت۔ چوہدری ء نوکراں
 بچک ء جن کُشت، دل ء گوشت کہ بچک ءے کُشتگ۔ ایندگہ صحب ء بچک شُت
 چوہدری ء گورا کہ تو منی جنین کُشتگ۔ چوہدری ء درائینت کہ تو منا پرچا استلاں
 زہر کنگ، اے بیر انت کہ من کپتنگ۔ چوناہیگا من مردم پہ تئی کُشگ ء دیم
 داتگ اتاں، بلے آہاں نازانتی تئی جنین کُشتگ۔ بلے وار مُفت نہ شُت۔ بچک ء
 گوشت، منا جنین ء مرگ درد نہ انت کہ یکے ء بدل ء من دوگراں، بلے ترا
 جُستاں کناں۔

بچک ء وتی جنین ء لاش زُرت، حرء سراکت، وت حرء سوار بوت ء
 جنین ء لاش ءے گوں و تابست ء دیم پہ بادشاہ ء ماڑی ء شُت۔ بادشاہ ء جُست
 کت، تو پہ حیری اد ء اتلگ ءے۔ بچک ء گوشت جی ہو واجہ! کہ منا وتی بادشاہ ء
 جنگ گون انت۔ من پہ وتی بادشاہ ء چداں گوزگ ء اتاں، دل ء گوشت ترا
 سلا مے دیاں ء رواں۔ بادشاہ ء گوشت کہ شُریں تو اتلگ ءے کہ من مرچی
 گوش ءے ابیک ابیتکاں، تو کے مارا مشکول کن ءے۔ تو باریں قصہ ء چون ءے؟

بچک ۽ گوشت من سک بلداں۔ بادشاہ ۽ گوشت گڑا تو چوش کن کہ یک و شین
 قصہ ۽ بیار۔ بچک ۽ گوشت من کہ قصہ ۽ کاراں بلے مشکل انت کہ شواتی
 کند گاں بہ دارا، ۽ حیال بکن کہ کندگ ۽ کزائی ۽ کم شرف مہ بے کہ
 جنک ۽ لاپ ۽ گوات ۽ گون نیون انت، اگاں چوش بوت، آمریت۔ بادشاہ ۽
 ایدگہ مردماں گوشت کہ چہ ماکس وت ۽ کم شرف نہ کنت۔

بچک ۽ قصہ جت ۽ ہلاس کت۔ شت پہ جنک ۽۔ گوشت ۽ کہ چہ شوا
 کسے و کم شرف ۽ کزائی بوتگ کہ جنک ۽ ساہ داتگ۔ نون من وتی بادشاہ ۽ گورا
 گون کجام دیم ۽ بے رواں۔ کس پہ منگ ۽ تیار نہ ات کہ کئی لاپ ۽ گوات در
 اتلگ ۽ آکزائی بوتگ۔

لہتیں مردماں بسکیں توجیل ہم سازات۔ بلے بچک ۽ گوشت کہ نون
 ہشکیں گپ درد نہ وارت۔ شوا جنک ۽ مٹ ۽ بدی ات، اگاں نہ من بادشاہ ۽ سہی
 کناں۔ موجودیں بادشاہ ۽ گوشت، تو آباد شاہ ۽ سہی مکن، ما اے جنک ۽ بدل ۽
 دیسیں۔ نہ کنسے کہ بادشاہ ۽ وتی جنک بچک ۽ دات۔

بچک گل ۽ شاداں ات، بادشاہ ۽ جنک ۽ زرت ۽ وتی لوگ ۽ شت۔
 ہے کہ چوہدری ۽ اے حال سر بوت کہ بچک ۽ زیبائیں جنینے آورتگ ۽ لوگی انت
 ۽ آئی ۽ اوپار نہ شت۔ آشت پہ بچک ۽۔ بچک ۽ چوہدری ریپنت کہ فلاں
 بادشاہ مردگ پہ زندگ زوریت کہ من وتی مرتگیں جنین داتگ ۽ زندگیں
 زرتگ۔ چوہدری رد کپت کہ وتی جنینے کشت ۽ شت پہ بادشاہ ۽ کہ مردگ پہ
 زندگ، مردگ پہ زندگ۔

بادشاہؓ گوشت کہ اے چو نہیں سرگنو کے کہ مردم وتی مردگاں قبرؓ
کسارت کنت ؓ اے ر بودگ ؓ مردگ گون ؓ تریت۔ آئی ؓ وتی کاردار حکم کُت
آنت کہ اے مرد ؓ گلین ؓ چداں۔

چو ہدری چوش زہر نہ ات بچک ؓ سرا کہ نوں زہر بوت۔ آئی ؓ وتی
کاردار حکم کُت آنت کہ بچک ؓ بہ بند ؓ ؓ کور ؓ دور ہدی ات۔ چو ہدری ؓ
کارداراں بچک گپت ؓ بست ماں کور ؓ دور دات۔ بلے بچار بچک ؓ قسمت ؓ کہ
کور آپ نہ ات۔ آہاں گوشت اے بلے ہمیداں کپتنگ کہ کور آپ کاریت
ایشی ؓ بارت۔

چو ہدری ؓ کارداراں کہ پُشت مان دات، دمانے ؓ پد شوانگے ہمیداں
گوزگ ؓ ات کہ بچک دیست ؓ۔ شوانگ ؓ جُست کُت کہ ترا د ؓ کیا بستگ ؓ
دور داتگ۔ بچک ؓ گوشت منا چو ہدری ؓ بستگ ؓ اد ؓ دور داتگ ؓ زور کُتگ ؓ
کہ منی جنک ؓ بہ گر، بلے من انکار کُتگ۔ شوانگ ؓ گوشت کہ اے و حراہیں
گپے نہ انت، تو گنو ک ؓ چو ہدری ؓ جنک ؓ نہ گرے۔ بچک ؓ گوشت اگاں تو
گر اے گڑابیا من ترا دیا نے، تو آئی ؓ بہ گر ؓ آروس کن۔

شوانگ ؓ من ات۔ آئی ؓ بچک بوتک۔ بچک ؓ شوانگ ؓ در ستیں پس
زرت آنت، دیم پہ وتی لوگ ؓ۔ چو ہدری کہ سہی بوت بچک و اتلگ، بلے بچک ؓ
دنیا ؓ پس گون آنت ہم۔ چو ہدری گوشت کہ منی کارداراں و ترا کور ؓ دور داتگ،
تو اے پس چہ کجا آور تک آنت۔ بچک ؓ گوشت شُما و منا نزیک ؓ دور داتگ کہ اود

ء پس مچ آت۔ اگاں شٹا منا کے دیمتر ء دور داتیں، اود ء گوک مچ آت۔ چوہدري ء
گوشت، بیا ات منابند ات ء کور ء دور بدی ات۔

من رواں گوکاں کشان ء کاراں۔ چوہدري ء کار داراں آئی ء دست ء
پاد بست انت ء کور ء دور دات۔ کور دیم ء آپ ات۔ چوہدري آپ ء بُرت ء گار
بوت۔ بچک ء چوہدري ء مال دست گپت انت ء عیشی ایں زندے گوازینت۔



حُد ابادشاہے

اَسْت اَت یک مردے ءِ اَسْت اَت یک جنے۔ اے مرد ءِ جن سک
 غریب ءِ وارات اَنْت۔ مرد ءِ کار ءِ دندا نِمِست اَت۔ مدام لوگ ءِ وِپَنگ اَت۔
 آئی ءِ جنین ءِ اَمدام گوشت کہ تو بروکار ءِ دندائے بکن ءِ بیا۔ بے کاری ءِ ما بزرگ
 ءِ عذابیں۔ یک روچے اے مرد چہ جنین ءِ زیاد ہیں گوشتگاں بے زار بوت ءِ چہ
 لوگ ءِ در اَنک۔ تیوگیں روچ ءِ اے کپ ءِ آکپ ءِ تیک۔ بلے آئی ءِ کار نہ
 رست۔ پدا گوں ہُشکیں دستاں لوگ ءِ و اتر بوت۔ آئی ءِ جنین ءِ دل و ش کتگ
 اَت کہ مرد کار ءِ شتگ۔ و ہدے کُنیت گوں و تارا شن کاریت۔ بلے مرد ءِ لَنٹ
 اِش کہ دیست اَنْت، آئی ءِ زانت کہ مرد بے سوب اِنْت۔

شپ کہ بوت جن ءِ وتی مرد ءِ تسلادات کہ مردم چو پہ حُدا ءِ در ءِ بے
 اوست مہ بیت۔ حُد ابادشاہے، مرچی اگاں ترا کار ءِ گہاچی ءِ نہ رستگ، باندا
 رسیت۔ تو غم مکن آبلاہیں غم زورے۔

دومی صُحب ءِ مرد پدا چہ لوگ ءِ کار ءِ روز گار ءِ شوہاز ءِ در کپت۔ اداء سر
 جت ءِ اود ءِ سر جت، اے بری پدا بے سوبی لوگ ءِ و اتر بوت۔

سیسی روچ ءِ مرد کہ پدا پہ روز گار ءِ شوہاز ءِ جاہ پہ جاہ بوت۔ مرد ءِ
 عبادت ءِ و ہد ءِ عبادت گت ءِ دعا ءِ بازیں واہ ءِ جت ءِ گوشت ءِ، اے حُدا! ما
 کُجام رَدی کُنگ کہ تو مارا چو وار ءِ بزرگ کُنگ۔ تو بلاہیں ہستی ءِ ءِ۔ تئی حزانگ

چہ ہمک گنج ء پُر انت، اگاں تو منی وڑیں وار ء بزگے ء رزق بدیئے، تئی حزانگ
 حالی نہ بیت۔ مرد پدا ہشکیں دستے لوگ ء وا تر بوت کہ اود ء آئی ء جنین پہ اُمیتے
 نشنگ ء آئی ء ودریگ ات کہ آرت ء دانے کاریت ء گژن ء آس ء توسیت کہ
 چماں واب نصیب بیت۔

شپ کہ بوت جن ء دیست کہ مرد پریشان انت۔ آئی ء جُست کُت
 کہ تو چیا پریشان ءے! من ترا نگوشنگ کہ غم مکن حُدا بادشاہے۔ مرد ء گوشت
 کہ اے گپ ء تہا ہج شک نیست کہ حُدا بادشاہے، بلے تسلامئے درداں دوانہ
 کنت۔ ما بے وسیں، پدا ہم مارا صبر انت کہ حُدا ء گوں جنگ نہ بیت۔

یک شپے مرد کہ ماں جنگل ء ات کہ آئی ء دیست یک بُزرگیں کماشے
 دژ چکے ء چیر ء نشنگ ء نارگ ء انت۔ مرد کماش ء نزیک ء شُت، جُست ءے کُت
 کہ واجہ! ترا چون انت کہ تو چو نارگ ءے۔ کماش ء گوشت، چداں بازینے
 گوشتگ، بلے کس ء منی نارگ نہ اش گنگ انت، یکیں تو ءے کہ منی حال
 گپتگ۔ کماش ء مرد کہ ء جُست کُت کہ تو باریں پر چا اے جنگل ء سر جنگل ء
 ءے؟ آئی ء وتی واری ء عذابی ء قصہ کماش ء گورا آورت انت، ء گوشت ءے کہ
 پہ مناد عانیک بکن۔ کماش ء گوشت منی کرا پہ تو کارے است، اگاں تو کنائے!
 مرد ء درا ینت کہ جی ہو واجہ! کار ء بُہ گوش۔

بزرگ ء گوشت کہ تو برو فلاں جاگہ ء اود ء ویرا نین عبادت جاہے
 است۔ تو برو آئی ء چنڈ ء صاف بہ کن۔ حُدا ترا اے کار ء مُزء دنت۔
 مرد ء گوشت کہ من اے کار ء وکناں، بلے منالاپے لوٹاں۔ کماش ء گوشت

کہ تو اگاں وتی زندء دائمی اشکامی لوٹ ے، گڑ اتواے کارء بہ کن۔ حُدا ے راضی بہ کن کہ بے مُزنہ بے۔ اگاں ترا تئی خدمت ے مُزنہ رست، گڑ ابیا منی قبر ے کٹ بہ جن کہ منی زند گڈی ساعتان انت۔

مرد ے کماش ے گپ زرت انت۔ سُت ہما جاہ ے عبادت جاہے رُپت ے صفائے کت۔ مرد صحب ے سُت ے بیگاہ ے گس واتر بوت۔ دنزاں بار ات۔ جنین ے جُست کت ے مرد ے گوشت کہ منا پہ دوء سے روج ے کارے رستگ، مرچی اولی روج بوتگ۔ دومی روج ے مرد پہ رَوگ ے ساڑی ات کہ جنین ے گوشت مرچی چہ وتی واجہ کار ے کموزر بہ زور ے واتری ے کمو آرت ے دان بیار گوں۔ مرد ہو کت ے در کپت۔ صحب بیگاہ بوت ے بیگاہ شپ۔ جنین ے دیست آمر دانت کہ پیدا اک انت، بلے گوں ہشکیں دستاں۔ جنین ے تب ناتب بوت ے گوں مرد ے رسگ ے آئی ے گوشت ے کہ اگاں باند اہم ہشکیں دستاں اتک ے، گڑ امن ترا بلہ دیاں ے وتی مات ے پت ے رواں۔

مرد ے کہ جنین ے گپ اش کت انت۔ شپ ے مرد ے حُدا ے در ے پریات کت ے گریت۔ سیمی صحب ے مرد توکل پہ حُدا کار ے سُت۔ دل ے مردوس واسے ے کپنگ ات نون من چی بکناں۔ مرچی گوں ہشکیں دستاں لوگ ے رَوگ، پہ من وشین ساعت نہ داریت۔ من جنین ے چے بہ گوشاں کہ من واجہیں حُدا ے کر اکار ے آں۔ مرچی گڈی روج انت، مرچیگ ے پداے عبادت جاہ پہ عبادت ے گیگ ے گوم بیت۔ کماش ے گپانی پد ے مرچی منا چیزے باند انت کہ پہ رسیت۔ روج برکت بوت، سر شپ ے مرد ے ہمے عبادت جاہ ے عبادت کت ے حُدا ے در ے دعا

۽ پريات کٽ ڪه اے حُدا! مني عزت تي دست ۽ اگاں من هُشڪيں دستے لوگ
۽ سُتڻاں، من زاناں مني جنين منايه دنت ۽ روت۔

عبادت ۽ پد مرد ۽ اے ديم ۽ آ ديم ۽ چارات ڪه بگندے ڪر متے
بوٽگ۔ بلے ٻچ ٻه ٻچ۔ مرد ۽ ٻه لاچاري وٽي چادر هے عبادت جاہ ۽ هُوردگاں پُر
کٽ ڪه جنين بگنديت ۽ وش به بيت ڪه مرد هُشڪيں دستاں نيہ تنگ۔

مرد راه ڪپت ٻه گس ۽۔ جن ۽ ديت مرد ۽ چيزے بڌ ۽ انت۔ گوں
رسگ ۽ مرد ۽ گوشت بيا او جنين، وپسڻ۔ جنين درائنت ڪه ساري ۽ چاراں
مرچي توچے آورنگ۔ مرد ۽ گوشت، انون ايشاں بل صحب ۽ شر شر ۽
بچارے۔ جنين راضي نہ بوت۔ مرد ۽ دل ۽ گوشت ڪه نون مناشر حد ۽ نو ايتنگ
ڪه اے يڪيں شپ ۽ هم مناهلتے نہ داتنگ ۽۔

جنين ۽ ڪه چادر ۽ گوک پچ کٽ ۽ چارتے، حيران بوت ۽ وٽي مرد ۽
گوشت ۽ ڪه اے چي انت مرد ۽ ٻه پشلي ۽ گوشت حاڪ انت، دگه چي انت!
جنين ۽ گوشت، زبان ۽ مه دز، راست راست ۽ به گوش توچے ڪار ۽ بوٽگ ۽؟
ٻچ ڪار ۽ نہ بوٽگاں، يڪ عبادت جاہ ڪه صاف نہ ات، من چارات ڪه من و
انچو هُشڪ ۽ گردگ ۽ آں، بس سُتڻاں هے عبادت جاہ صاف کٽ ڪه بگندے حد
وش به بيت ۽ مناهلے ڪار ۽ مَز ۽ بدنت۔ پدا من چارات، اگاں مرچي هم هُشڪيں
دستاں آتکاں، تو منايه ديے ۽ روتے، پميشا من چادر ۽ حاڪ مان کٽ ۽ گوک
دات۔ جنين ۽ گوشت حد ۽ ترا بے مَز نہ کنگ، بچار اے چادر ۽ حاڪ نہ انت،
گوهر قيمتي انت۔

مردء چادر چارات، حُداء شگرء ممت گپت۔ ء جنین ء گوں بُزرگیں
 کماش ء دراہیں قصہ آورت انت ء گوشت کہ من باندارواں آکماش ء ہم ممت
 ء گراں کہ ہمائی ء سوجانی پدء منائے گوہر قیمتی رستگ انت۔

دومی روچء اے مردشت ہمودء کہ بزرگ ء دیستگ ات۔ دیست
 ء کہ اے جاہء بلاہیں حدیر ہے، ادء مردمانی روگ ء آہگ انت۔ آئی ء چہ ہے
 مردماں یکے ء جُست گت کہ اے حدیرہ کدی ادء جوڑ بوتگ؟ آئی ء پلسہ دات
 کہ اے حدیرہ ء مردم چہ زمانگاں رونت ء کاینٹ، اے زمانگی ء۔ جنین ء گوں
 مردء گوشت کہ آفرشتہ ء بوتگ کہ بُزرگے ء دژوشم ء تی دیما کپتگ۔



زحمہ ٹپ روت بلے زبان ء نہ روت

است ات یک مردے، آمر د کہ ء کار دار ء چنگ ء بہا کنگ ات۔ آ
مدام شت جنگل ء دار چت ء بہا ء کت۔ یک روچے مرد کہ دار ء چنگ ء ات
کہ یک شیرے زاہر بوت۔ مرد ء کہ شیر دیست، دست ء پاد لرزگ ء لگت ات
انت ء مرد ء دل ء تر سے کپت۔ آئی ء کشاد کشاد ء وتی دار بست ء سر اکت انت ء
شُت۔ دومی روچ ء مرد کہ ء دگہ نیمگے ء دار ء چنگ ء ارادہ کت۔ آئی ء دل ء
گوشت کہ چومہ بیت کہ شیر منی جند ء بہ وارت۔ آ دار ء چنگ ء ات کہ دیست
ئے کہ ہما شیر پدا منی نیمگ ء پیدا ک انت۔ بلے مرچی لنگ ء جنان انت۔
مرد ء خیال کت کہ اے شیر لنگ انت اے مناہج نہ کنت۔ اے مرد شت شیر ء
کر ء ء جسست کت ء کہ ترا چون انت کہ تو لنگ ء جنان ء ء یہ من پیدا ک
ئے؟ شیر ء گوشت کہ منی پاد ء چیزے لگ اتگ۔ مرد ء گوشت کجام پاد انت
باریں من چاران ء۔ آئی ء چارات کہ شیر ء پاد ء یک بلاہیں کنٹگے مان
انت۔ آئی ء شیر ء پاد ء کنٹگ کش ات۔ شیر ء آئی ء مٹ گپت ء گوشت ء کہ
تو مدام بیاہمیداں دار بہ چین، کس تی نام ء نہ گریت، نون تو منی سنگت ء۔
جنگل ء بادشاہ ء سنگتی ء گوں مرد کہ وش بوت۔

آہمک روچ اتک جنگل ء، دار اِش چت، پد انشت گوں شیر ء دیوان
 ءے کت۔ لہتیں روچ پد آدار ء چنگ ء نہ شت۔ شیر ء چارات کہ دوسے روچ
 انت کہ منی سنگت جنگل ء نیاہگ ء انت۔

یک روچے شیر ء اے مرد ء بوہ گران کت ء شت بازار ء۔ آئی ء
 لوگ ءے در گیتک۔ دیست ءے کہ مرد تہت ء سراپتنگ ء نارگ ء انت۔
 مرد کہ ء چم شیر ء کپت انت، آئی ء دل وش بوت کہ شیر منی چارگ ء اتلگ۔
 شیر ء گوشت دو ء سے روچ ء گیش انت کہ تو جنگل ء نیاہگ ءے، من گوشت
 تی حال ء گراں۔ مرد کہ ء گوشت، شر کنگ اتلگ ءے۔ منی حاتر ہم وش بوت
 - شیر پاد اتک کہ اجازت ءے واجہ، ہے دمان ء آئی ء مرد ء پیشانی چک
 انت۔ مرد نادرا ہی چوناہیگا تکاں سر کنگ ات کہ شیر ء دپ ء بوہ مرد کہ ء تب ء
 نہ کپت، دل ءے بد بوت، ء گوشت ءے تو ہما گلو کن وتی دپ ء، چوں ڈنڈ ء بوہ ء
 انت۔ شیر ء اے گپ دل ء کت، اے گپ ء شیر پڑوشت۔ آئی ء مرد کہ ء
 گوشت کہ تو پاد ء وتی تیر ء بے زور ء منی سینگ ء بہ جن۔ مرد ء گوشت، چو چیا
 گوش ءے، تو منا چوشی ء دل نہ بے۔ شیر ء زور کت کہ ترا مئے سنگتی ء سو گند
 انت۔ شیر ء بازیں گوشگ ء مرد مجبور بوت، تیر زرت ءے ء ایر کش اتے، شیر
 ء سینگ ء۔ شیر خون ء خون رتچ بوت ء وتی راہ ءے گپت ء شت۔

مزنین و ہدے گوشت کہ شیر ء مرد کہ دچار نہ کپت انت۔ یک روچے
 اناگہ دو عین دپ کپت انت۔ مرد ء شیر پجہ نیاورت، بلے شیر ء مرد پجہ آورت ء
 گوشت ءے کہ تو من ء پجہ نیارے! من ہما شیراں کہ من ء تو سنگت بو تگیں ء تو

منی پادے کنٹنگ کش اتگ پدا من ء تو دوست ء سنگت بوتیں، ترا یاد انت!۔
 مرد ء ترا نگ گت، ہو ہو، بزاں تو ہاشیرے! من تئی سینگ ء تیرے جتگ ات،
 بلے تئی سینگ ء ہیچ ٹپ پر نیست۔ شیر ء درائنت کہ ہو! تو راست گوشے،
 تئی جتگیں نشان وشتگ، بلے تئی یک گپے ء ٹپ انگت ماں دل ء آزرگ انت کہ تو
 گوشگ ات کہ 'تو ہانگو کن وتی دپے، چوں ڈنڈے بوہ ء انت'۔ راست گوشگ
 پیش ء مرد ماں کہ زحم ء ٹپ روت بلے زبان ء نہ روت۔



اشٹاپ ۽ کاراں پادگون پلاراں مانگیشیت

مردم قصہ کن انت کہ آست ات یک دہکان ۽ آست ات یک روباہے۔ یک روچے دہکان ۽ روباہ گوشت کہ تو برونگارے پچ گر ۽ بیار من ۽ توتی ڈگار ۽ ننگار کنیں کہ گلہ ۽ کشت ۽ کشار ۽ موسم انت۔ روباہ ۽ گوشت کہ شر انت من انوں رواں ننگارے کاراں۔ دہکان ۽ گوشت کہ روبو! تو روگ ۽ ۽، بلے روگ ۽ آہگ بہ کن، دیرمہ کن۔ روباہ ۽ گوشت کہ اناں! من دیرنہ کناں من انوں رواں ۽ کایاں۔ گڑا دہکان ۽ گوشت کہ بچار روبو! من اد ۽ تیکے جناں، تو اے ٹک ۽ ہشک بونگ ۽ ساری وا تر بکن۔ ملاروباہ ۽ گوشت کہ تو پریشاں مہ بو، من ٹک ۽ ہشک بونگ ۽ ساری سراں۔

ملاروباہ ۽ بلے دیرگت۔ دہکان ۽ چارات کہ شو میں رو بو و گار بوت۔ چومہ بیت کہ آپہ وت شتنگ۔ دہکان ۽ ننگارے پچ گپت ۽ توتی ڈگار ۽ ننگار گت، دان اش چنڈات ۽ کشت انت، وتی ڈگار ۽ آپ دات، ڈگار رست ۽ مزن بوت، ہوش ۽ گب بوت۔ دہکان ۽ ڈگار روت ۽ رون ۽ موش کت۔ پلارانی نیم حر ۽ گوکانی لاپ ۽ شت ۽ چیزے پلار گوات ۽ برت ۽ چیزے ہمے ڈگار ۽ کش ۽ کراں کپتنگ ات۔ بزاں ملاروباہ پاد ہمے پلاراں اڑاتگ ۽ کپتنگ۔ دہکان ۽ دیست کہ ملاروباہ گوں پلاراں مان اڑاتگ، گڑا گوشت ۽ کہ آں روبو! تو گوں پلاراں مان گیشیتنگ ۽۔ گڑا ملاروباہ ۽ گوشت کہ 'اشٹاپ ۽ کار

ء پادماں پلاراں مان اڑیت۔ دہکان ء گوشت کہ پو! من ترا دیم داتگ ات ننگار
ء رندء تو و گار بوت ء۔ رندء من ڈگار ننگار کت، کشت، ڈگار رست ء ہوش
دانگ بوت، رون ء موش کت، تونوں ہے ڈگارء پلاراں مان گیشیت ء تو
گوش ء کہ 'اشناپ ء کاراں پادگوں پلاراں مانگیشیتگ'!



بادشاہء جنک

آست ات یک بادشاہے ۽ بادشاہ ۽ است ات یک جنکے کہ سک وش رنگ ۽ ڈولدار ات۔ جنک بلے پہ تر ۽ تاب ۽ بند ات۔ آدام وتی ماڑی ۽ بان ۽ ات۔ یک روچے بادشاہ ۽ ماڑی ۽ کر ایک سودا گریں بچکے اتک ۽ آوازے دات کہ آئی ۽ مُٹ، گُشان ۽ گد گوں۔ آواز بادشاہ ۽ جنک ۽ ہم گوشاں کپت۔ آئی ۽ مولدے دیم دات کہ سودا گر ۽ بے گوش بیچاراں تراچی چی گوں۔ سودا گر ماں ماڑی ۽ شت۔ بادشاہ ۽ جنک ۽ پہ و تا چیز زرت۔

بیا کہ چد ۽ پیش جنک ۽ چوشیں ورنہایں بچک نہ دیستگ ات۔ اے بچک ۽ گندگ ۽ گوں آئی ۽ بچک دوست بوت۔ آئی ۽ بچک وتی بان ۽ ایوک ۽ توار کت ۽ وتی مولد ۽ گوشت ۽ کہ تو بروڈن ۽ منا گوں اے سودا گر ۽ کمو کار آست۔ بچک ۽ جنک ماں بان ۽ وت ماں وت ات آنت۔ جنک ۽ گوشت کہ تو من ۽ سک دوست بے، تو چوش کن منابہ دز ۽ چداں بہ بر۔ بچک ۽ گوشت کہ من چوں ترادزان ۽ براں تو یک بادشاہی جنکے ۽ من یک غریبیں سودا گرے آل، اگاں بادشاہ سہی بہ بیت منی جند ۽ کُشیت۔ من چوش گت نہ کنناں۔ جنک ۽ گوشت کہ تو اگاں چوشیں نہ کنئے، گڑا من تراپت ۽ دست ۽ گر اینناں ۽ قید کنائیناں۔ بچک ۽ چارات کہ نہ راہ ۽ پد نہ راہ ۽ پیش۔

بچک پہ لاچاری راضی و بوت، پدا جنک ء جُست ءے گت کہ ’بلے من تراچہ تئی ماڑی ء چوں بُہ دزان ء بہہ برال؟ جنک ء گوشت کہ تو باندا صاحب ء ملاء بانگ ء ساری بیامنی دریگ ء دپ ء بُہ اوشت۔ من چہ اے دریگ ء سادے لونجان کنناں، ہمے سادے یک سرے لونجان بیت، ء دومی سرے من وتی دست ء بنداں، تو کہ کائے، اے سادے تڑپ، من پاد کایاں ء ہمے سادے گراں بُن ء ایر کپاں۔ پدا من ء تور ویں دگ ملکے ء سور ء ساناگ کنیں۔ بچک راضی بوت۔

ایندگہ صحب ء ملاء بانگ ء پیش بچک اتک۔ ماڑی ء بن ء سادے دز تلگ ات۔ بلے بچک و اب ء کور کنگ ات کہ سادے سرے زرت ء وتی گٹ ء پتات۔ ہمیداں اوشتگی جاہ ء اب کپت۔ ہمے و ہدے میتگ ء ملاء پ عبادت ء روگ ء ات، و ہدے ماڑی ء نزیک ء سر بوت، دیست ءے کہ ورنہاں بچکے ء سادے گٹ ء انت ء اوشتاگ۔ ملاء چارات کہ بچک و اب انت۔ آئی ء سادے بچک ء گٹ ء گیشینت۔ گوں سادے کشگ ء بچک تریگ ء بُن ء کپت۔ ملاء دل ء گوشت کہ مئے بادشاہ اوں غصبے کہ اے ورنہاں بچک ء راپا ہوتاگ ءے، باریں ایٹی ء چے ردی کنگ۔ ملاء ہمے سادے کوش ات کہ جنک چہ و اب ء پاد اتک ء وتی گدے پچج اش زرت انت۔ سادے گپت ء بُن ایر کپت۔ تہارات، جنک ء شر شر ء میمن نہ گت کہ اے بچک نہ انت، بلکیں ملاء انت۔ جنک ء ملاء دست گپت کہ بیار ویں۔ ملاء چارات کہ بادشاہ ء جنک انت۔ ملاء سوب گت ء جنک ء ہما ہی ء در کپت۔ دو میں تچاں تچاں در و ماں جنگلے ء رست انت کہ روچ ء ٹک داتگ ات۔ نوں جنک ء دیست کہ اے و ہما بچک نہ انت، اے دگہ مرد کہ ءے۔ جنک

ءِ جُست کُت تو چو نینے ے؟ مُلا گوشت، تو ت منی دست گپت کہ بیارویں،
پہمیشا من گوں تو اٹکاں۔ نوں جنک ۽ مُنجائی کُت کہ تو وتی راہ ۽ بہ گر، گوں من
میا۔

مُلا ۽ گوشت کہ من نوں تراچوں یلہ دیاں۔ جنک ۽ چارات اے مُلا منا
وچوش یلہ نہ دنت، نوں منا تو حیلے سازگی انت۔ جنک ۽ ملا گوشت کہ منائٹن ۽
گپتگ، بروچات ۽ پہ من آپ بیار۔ ملا گوشت، ہما شرط ۽ کہ تو گوں من وپت ۽
واب بہ کن ۽۔ جنک ۽ زانت، شوئیں مُلا ۽ نیت شر نہ انت، وڑے کنگئی انت۔
اے چات ۽ دپ ۽ سُت انت۔ مُلا ۽ چات چارات کہ جہل انت۔ ماں
چات ۽ ایر گپگ ۽ جنک ۽ وتی زُر تگیں گڈ ڈک دات انت ۽ مُلا ماں چات ۽ ایر
کیان بوت۔ بلے انگت آپ ۽ سر نہ بوئگ ۽ ات۔ جنک ۽ گوشتگ ۽ پد ۽ مُلا ۽ وتی
گور ۽ گڈ کش انت ۽ ڈک دات انت کہ بُن ۽ سر بہ بیت۔ مُلا کہ چات ۽ ایر
کپت، جنک ۽ اے ڈک دا تگیں گڈانی سر یلہ دات۔ مُلا گوں اے ڈک دا تگیں
گڈانی ساد ۽ ماں چات ۽ ات ۽ جنک تیک ۽ سُت۔

جنک کمو دیمائٹ، ماں جنگل ۽ آئی ۽ سے مردم دیست۔ سئیں سپاہی
پوشاک ۽ ات انت۔ جنک ۽ زانت کہ اے مئے ملکی سپاہی نہ انت۔ بگندے من
دگہ ہند ۽ دگے ۽ اٹکاں۔ سپاہیاں کہ جنک دیست، ایشانی ہم نیت حراب بوت ۽
جنک ۽ انگیر کُت۔ جنک ۽ چارات اے مناپہ ارزانی چداں رَوگ ۽ نیلنت۔
جنک ۽ گوشت من گوں شُمایک شرطے ۽ وپت ۽ واپی کناں۔ آہاں گوشت،

شرط ہے گوش۔ جنک در اینت کہ شہوتی گداں بہ کش ات ۽ وتی تپنگاں منا
پدی ات۔

من یک تیرے آس دیاں، چہ شہر یکے ۽ تیر چنیت ۽ کاریت،
ساری ۽ من ہمائی ۽ گوں رواں۔ آہاں جنک ۽ شرط من ات ۽ ہما وڑاگت، انچو کہ
جنک ۽ گوشنگ ات۔ جنک ۽ تیر آس دات، بزہنگیں سپاہیاں پہ تیر ۽ چنگ ۽
تگ بست کہ جنک ۽ چہ ہمیشاں یکے ۽ پوشاک گوراگت انت ۽ تیک دیم پہ بازار
۽۔

چہ اے سپاہیاں یکے ۽ بازیں جفائے ۽ پد تیر در گیتک ۽ اتک کہ جنک
اود ۽ نہ انت۔ آہاں زانت کہ جنک ۽ آرد داتگ انت۔ آہاں ہم گوشت کہ
جنک ۽ وتی بیراں گریں۔ جنک گران گران شت پہ ملک ۽ بادشاہ ۽۔ بلے و تا
انچو پیش ۽ گت کہ گوش ۽ مردین آدمے ۽ کس ۽ ہم نہ زانت کہ اے جنین
آدمے۔ بادشاہ ۽ در ۽ ساڑی بوت ۽ دستبندی ۽ گت کہ منکار ۽ بدار۔ بادشاہ ۽
گوشت کہ من تراکار ۽ و داراں بلے مرد! ارزانیں کارے نہ انت، چومہ بیت
کہ توگت مہ کنئے اے کارے۔ آئی ۽ گوشت من پہ ہر وڑیں کار ۽ تیاراں۔

بادشاہ ۽ گوشت کارچوں اے وڑا انت کہ منایک جنکے است کہ یک
سیاہ مارے ہمک سال کئیت منی جنک ۽ حوناں وارت ۽ روت۔ منی جنک
زندگیں انسانے ۽ نام ۽ چولاش ۽ ایرانت۔ ترا منی جنک ۽ خیال داری کنگی انت
۽ آسیاہ مار کنگی انت۔ تو اگاں آمار نہ کشت، گڑ ازان کہ پہ تو حیر نہ بیت۔ پرچا کہ

اے رندی اگاں سیاہ مارے منی جنک ۽ خون وارت آنت، گڑا مُشکل انت کہ آ
زندگ بہ مانیت۔

جنک پہ اے کارے اے شرط ۽ رد ۽ راضی بوت کہ منی نیمگا دگہ کس
میٹ۔ بادشاہ ۽ جنک ۽ شرط من ات۔ جنک ۽ چہ بادشاہ ۽ یک زحم ۽ ٹینگے لوٹ
ات۔ جنک ۽ اے شرط ۽ گوں بادشاہ ۽ وزیر ۽ جنک ۽ سراثک بوت کہ اے
مردین آدمے نہ انت، ۽ بادشاہ ۽ گوشت ۽ اے جنکے۔ بادشاہ ۽ گوشت،
وزیر! تونوں ہوش ۽ زبہر ۽ کہ بچک ۽ جنک ۽ میان ۽ پزک گت نہ کنئے۔

حیر! بادشاہ ۽ آوتی جنک ۽ گور اُرت ۽ گوشت ۽ کہ انشی ماہ ۽ چارده
انت کہ سیاہ مار کنیت۔ بچار مرد ہچ وڑا ہمتل نہ بے، ترا اے سیاہ مار کُنگی انت،
ناکہ باند اتی موت انت۔ جنک ۽ بادشاہ تسلادات کہ حیر بیت۔ اود ۽ وزیر جنک
۽ سرات کہ اے بچکے نہ انت، ۽ آ اے گپ ۽ بادشاہ ۽ دیما ثابت کنت۔

شپ کہ بوت۔ جنک ۽ وزیر دیست، ۽ آمان بست ۽ کہ من نہ
گوشتگ کہ منی نیمگا کس میٹ، تو اے چیا اتلگ ۽۔ وزیر ۽ گوشت من و اے
گپ ۽ پکہ کنگ ۽ اتلگاں کہ باریں تو اے کار ۽ گت کنئے یا نہ کنئے! چومہ بیت کہ
ترا بے ترسیت۔ گپ گپ ۽ جنک ۽ گور اُش دست جت انت۔ گوشت ۽ کہ تو
جنکے ۽ بلے بادشاہ ۽ کرا دزوگ بستگ ۽ و تا مردین آدمے زاہر کنگ۔ من
انوں رواں بادشاہ ۽ سہی کناں۔ جنک ۽ چارات اے اگاں منی راز ۽ پاشک بہ
کنت، بزاں منی حیر نہ انت۔ وزیر ۽ ہم نیت بدات، آئی ۽ جنک گوشت کہ اگاں
تو گوں من و پت ۽ واب بہ کنئے، گڑا من کس ۽ سہی نہ کناں۔ جنک مردم ۽ نیت

ء سراجیران ات، نون کلام ء شرجت کہ اے و منی عزت ء پلگ لوٹیت۔ جنک
ء وارگیگ کت ء زحم کش ات، گور دات ماں وزیر ء گردن کہ سست ء جدا
بوت۔

دیر نہ گوست سیاہ مار اتک کہ جنک ء بہ دجیت، ہمے ساعت ء جنک ء
تیر آس دات ء سیاہ مار ہمیداں مچ بوت۔ آئی ء زحم کش ات ء سیاہ مار ء سر
سست۔ بادشاہ ء تیر ء تواریش کت، وتی جنک ء نیگا اتک، دیست ءے کہ جنک
سلامت انت ء سیاہ مار مُرتگ ء آئی ء وزیر ء لاش ہم همیداں کپتگ۔ بادشاہ ء
جُست کہ وزیر کیا کُشتگ؟ جنک ء گوشت من کُشتگ۔ من ساری ء گوشتگ کہ
منی نزیک ء کس میدت، من ہمے کہ مار ء جنک ء اتاں، وزیر میان ء اتک ء جنک
بوت۔ بادشاہ و ہمے گپ ء وش ات کہ آئی ء جنک رکیتگ ء سیاہ مار مُرتگ۔
جنک ء اے کارانی پد ء بادشاہ ء وتی بادشاہی ء وتی جنک آئی ء دات انت ء آنوں
بادشاہ ء زامات بوت۔ جنک ء سر جمیں چست ء ایر وتی دست ء کت انت۔ ہمے
بادشاہ ہم قید ءے کت ء ملک ء ہر جاہ وتی عکس اش جت انت۔

بیا کہ ہما بچک کہ جنک ء دریگ ء دپ ء اوشتا تگیں جاہ ء واب کپتگ
ات۔ آکہ واب ء پاد کُیت، آجنک ء پداں۔ گران کنت ء ہما چات ء دپ ء سر
بیت کہ ملاہائی ء تہا انت۔ پہ آپ ء ورگ ء آئی ء وہدے شیماز ماں چات ء
کت، ملاء ہمے ساد گپت ء چات ء دراتک۔ ملاء سر جمیں قصہ بچک ء دیما آورت
کہ چوش ء چوش جنک ء منار د داتگ۔ پدا سوداگر ء ملا روان روان ہما سسین
سپاہیاں گوں دچار کپت انت کہ بزہنگ ات انت۔ ملاء پُر سگ ء گوں آہاں ہم

وتی قصہ آورت کہ جنکے ء آچون رد داتگ انت۔ پنچیں مردم اے درگت ء پت بوت انت کہ ماجنک ء وتی بیراں گریں۔ بلے سوداگر سرپد نہ ات کہ جنک ء آنہ دژوینتگ۔

ایشانی سرہا ملک ء کپت کہ اود ء بادشاہ جنک ء جند انت۔ جنک دل ء سہی ات کہ ملء آ سپاہی روچے نہ روچے وتی بیر گیری ء اد ء کابنت۔ آئی ء وتی عکس ہم ملک ء جتگ کہ آ منی عکس ء بگند انت ء بز ان انت کہ ہمیش انت مارا رُ سوا کنگ ء۔

چوناہیگا جنک ء ساری ء وتی سپاہی حکم کنگ ات انت کہ شُما بُ روات، شہر ء مستریں دگ ء سرا بُ اوشت ات۔ ہر یکے ء من عکس چارات ء گوشت دہمیش انت۔ شُما آئی ء بہ گرات ء منی کر ایارات۔ سپاہی شہر ء مستریں دگ ء اوشتوک بنت کہ ہے پنچیں مردم تران ء گردان ہمیداں کہ سر بوت انت، آہاں عکس دیست ء گوشت ہمیش انت ہما جنک، کہ مارا سوائے کنگ۔ سپاہیاں اش کت ء آ پنچیں گپت انت ء بادشاہ ء دیما پیش کت انت۔ جنک ء ابید ء سوداگر ء دز اہ قید کت انت ء پدا گوں سوداگر ء سور ء سانگ ء کت۔



شپانک ۽ بادشاہ ۽ جنک

آست آت یک بادشاہ ۽ بادشاہ آست آت یک جنک۔ جنک انچو بلد آت کہ آئی ۽ ہمک جست ۽ پَسہ زانت۔ آسکیں ذہینے آت۔ یک روچے بادشاہ ۽ جار جت کہ ہر یکے کہ منی جنک ۽ سے جست بہ کنت ۽ اگاں منی جنک ۽ آئی ۽ جستانی پَسہ نہ زانت آت، گڑا من وتی جنک ۽ گوں ہمائی ۽ آگدہ کناں۔ ہر یکے ۽ کہ بادشاہ ۽ ہے جار کہ اش کت، آچ ات کہ من رواں جنک ۽ سے جست کناں۔

ہے روچ ۽ بادشاہ ۽ جنک ۽ دیست کہ دربار چہ ورنہاں پُرانت ۽ ہر یکے آئی ۽ پہ جست ۽ ساڑی انت۔ بادشاہ ۽ جنک ۽ گوشت، اگاں کسے ۽ سئیں سوالانی جواب من داتاں، گڑا آئی سزا پاہو انت، ہمائی ۽ کہ من نہ داتاں آ منی سالونک انت۔ اے گپ ۽ پد دربار سُبک بُو ان بوت، مردم در آہان بوت آت۔ بس یک شپانکے نشتگ آت۔ آتک جنک ۽ دیماوشات ۽ گوشت ۽ کہ ’من وتی سئیں سوالاں جست بہ کن آت؟‘۔ جنک گوشت ’ہو‘۔ شپانک ۽ گوشت منی اولی جست ہمیش انت کہ ’شرانت کہ وارت ۽ مہ وارتیں، وارتگ ات ۽‘۔ بادشاہ ۽ جنک ۽ باز فکرگت، بلے آئی ۽ نہ زانت کہ آچے جست ۽ انت۔ جنک ۽ گوشت، اے چونیں جستے کہ منی وچ سر پر نہ بونگ ۽ انت۔ شپانک ۽ گوشت، بزاں تو منی اے جست ۽ پَسہ ۽ نہ زانے۔ نون من وتی دومی جست

ءکنناں۔ منی دومی جُست ہمیش انت کہ 'شرانت کہ پُرشْت، مہ پُرشْت
 پروشْتگ ات ے۔ جنک ے گوشت اے جُست ے ہم سر پر نہ بُونگ ے انت۔
 شپانک ے گوشت، من سر پد بہ باں کہ تو منی دومی جُست ے اول پَسہ نہ زانت۔ منی
 سیمی ے گڈی جُست ایش انت کہ 'شرانت کہ کپت اول، مہ کپتین اول، کپتگ
 اتوں۔ جنک ے بازیں فکرے ے پد گوشت کہ تی اے جُست ے ہم من سر پد نہ
 بوتوں۔

شپانک ے سئیں جُستانی پَسہ جنک ے نہ دات انت۔ بادشاہ ے وتی زبان ے پد ے
 وتی جنک گوں شپانک ے سوردات۔ دوئیں مرد ے جن بوت انت۔ یک شپے جنین
 ے وتی مرد جُست کہ ہما سئیں جُستانی پَسہ ے منابہ گوش کہ من نہ زانتگاں۔ شپانک ے
 گوشت، اے سئیں جُست چو شیں مز نیں جُست نہ بوتگ انت بلے تو نہ زانتگ
 انت۔ گپ اے وڑ انت کہ یک روچے من پساں جنگل ے چارینگ ے اتاں، پس
 من یلہ داتاں ے وت اتک ے ڈچکے ے ساہگ ے وپت ے واب کپتاں۔ مناسلورے ے
 وارت ے من چہ واب ے گڈ اتاں۔ من دیست کہ یک مز نیں سیاہ مارے پہ منی
 دجگ ے سرے مک کنگ۔ من پاد اتکاں، مار کُشت ے حداء مٹ گپت۔ من دل
 ے گوشت، شر بوت کہ مناسلورے وارت، اگاں مہ وار تین ے، منامارے وارتگ
 ات۔ پدا من چارات کہ منی پس شنگ انت، پہ وت ے دیم انت۔ من وتی لٹ
 زرت ے یک پاچنے ے رند ے کپتاں۔ من لٹ بَرزاد کت کہ پاچن ے جناں، بلے لٹ
 پُرشْت۔ من حداء پدا مٹ گپت کہ شر بوت لٹ پُرشْت، اگاں مہ پُرشْت
 گڑبزاں پاچن ے سر بن ے پروشْتگ ات۔ پدا من ایدگہ پسانی رند ے کپتاں کہ

منی پاد سنگے ۽ مان اڑات ۽ من کپتاں، من دیست دیم ۽ بلاہیں چات ۽۔ پدا
من حداء ۽ منت گپت کہ اگاں من اے سنگ ۽ مہ اڑ ۽ مہ کپتین اتاں، گڑا من
چات ۽ اتاں۔ منی سسین جُستانی پَسہ ہمیش انت۔ جنین ۽ وتی سر ۽ پیچ جت ۽
گوشت کہ من مُفت ۽ و تا مز نیں زاننکارے کُنگ بلے من یک شپانکے ۽ جُستانی
پَسہ نہ زاننگاں کہ اینچوار زان بوتگ انت۔ بلے چے گوشت کہ رند ۽ پشومانی کار نہ
دنت۔



بے عقلیں جنین

آست آت یک مردے ء آست آت یک جنے۔ یک روچے مردے پاتے
 دان ء مہینز کے روغن ء تینی آرت ء گلی آرت دگہ بازیں پش ء پکرات آورت
 ء وتی جنین ء گوشت ءے، اے راشن کہ من زرتگ ء آورنگاں کہ رمضان
 نیگ آنت۔ جنین ء گوشت کہ شراحت۔ یک روچے یک حرکی ءے آتک۔ مردے
 جنین ء جسٹ کت کہ مردگہ تئی نام کے انت؟۔ حرکی ء گوشت منی نام
 رمضان انت۔ جنین ء گوشت اے کہ! رمضان بزاں تئی نام انت۔
 حرکی ء گوشت، ہو منی نام رمضان انت، بلے جی بوتگ زاناں! جنین ء گوشت
 بیا کہ منی مردے بازیں راشن گپتگ ء پھ تو ایرنگ، مناتئی راہ چارگ ء دم برتگ
 آت، ہے کہ تو اتلگ ءے، گڑا بہ اوشت، وتی ساماناں برگوں۔ اے مردے دل ء
 گوشت، منی حیاں ء اے جنین سر ء شر شر نہ انت، من اے زال ء مردے پجہ
 نیاراں، بلے گوشتگ ء انت کہ آ مردے سامان پہ من ایرنگ آنت۔ اے وڑا
 رمضان ء ڈراہیں سامان وتی حر ء لڈرات آنت ء پھ وت ء دیم شت۔ شپ ء کہ
 مرد لوگ ء آتک، چاریت، ڈراہیں سامان گار آنت۔

وتی جنین ء جسٹ ءے کت کہ جنین راشن گار آنت! راشن تو چون کتگ
 آنت؟ جنین ء درائینت کہ کجام راشن؟ مردے گوشت، ہما راشن کہ من ترا
 گوشتگ آت کہ رمضان نیگ ء آنت۔ جنین ء گوشت آل! بلے، ہو، آراشن و

من رمضان ء داتاں ، پرچا کہ تووت گوشتگ ات کہ رمضان نیگ انت ،
 رمضان مرچی اتلگ ات من چست گت ء داتاں۔ مرد ء گوشت ، توگونوک
 ء! تو زاناں نہ زانے کہ اے راشن من پہ رمضان ء ماہ ء گپتگ ء آورنگ اتاں
 ء تو رمضان نامیں مردے ء داتگ انت۔ تو شو میں جنینے ء ، نوں بہ نند ء دپ
 ء کوش ء کن۔ پد امرد ء وتی جنین ء شریں ردے گپت ء وپت۔

لہتیں روچ ء پد مرد ء وتی جنین ء گوشت کہ اے نوں لوگے!
 لوگ ء بچار توچوں گہینتگ ، ہر چیز انگو آنگو لوگ ء توک ء کٹوپار انت ، تو اے
 لوگ ہچ نندگ ء کار ء نہ کتگ تو سکیں لگانڈیں جنینے ء ، فلانی ء لوگ ء بچار انچو
 صاف انت کہ روغن ء برتج ء بے روپ ، مردم ء دل مان بیت۔ مرد نرنڈان ء در
 اتک ء شت۔ بیگاہ ء کہ واتر بوت ، لوگ ء دیست ، جنین ء گوشت ء لوگ
 چوش انت! پرے حال ء انت چیا؟ لوگ چومسک گزند انت پرچا ، ء اے روغن
 کیا ریتلگ انت؟ جنین ء در اینت ، تووت نہ گوشتگ کہ فلانی لوگ انچوش
 صاف انت کہ روغن ء بہ رتج ء بے روپ۔ ہمیشا من ہینز کے روغن ساری ء
 ریتلگ ء پد اڑپنگاں۔ مرد ء گوشت ، اے تئی سر بات گوں جنینی ء ، ہینز کے
 روغن ریتلگ ء زوال کتگ۔ من گوشتگ کہ فلانی ء لوگ پہ روپگ ء صفا صفا
 انت ، آئی ء وتی لوگ ء ہر چیز پہ ڈولے ایر کتگ۔ جنین ء در اینت ، آں! بزاں تو
 چوش گوشتگ ، بلے من نہ زاننگ۔ مرد گوشت ، نوں تووتی کتگیں و کتگ انت۔
 لہتیں روچ ء پد مرد ء وتی جنین ء گوشت کہ فلانی ء بچار حد ء آئی ء
 گوشد اتگ انت۔ آہاں گونڈیں چکے داتگ ء ، آ کہ وہدے لوگ ء واتر بیت ،

آئی ء چک آئی ء دیم ء گو کو کنت ء کئیت، ابا ابا گو شیت، منی دل چوں مان
 انت۔ گڑا بزاں جنین ء اے گپ وتی پو چک ء بست۔ اے نیمگ ء مرد کہ
 شت کار ء ء دومی نیمگ ء جنین ء وتی سر سات ء وتی دپ ء دنتان پر وشت انت،
 ء وتی پشتک ء پشت ء دبلے گوک دات۔ وهدے کہ مرد چه کار ء اتک۔
 جنین ء گو کو کنت ء ابا ابا کناں بوت ء وتی مرد ء دیم ء شت۔ مرد ء کہ وتی جنین
 پرے حال ء دیست، جست ء کت کہ جنین تو وتا را چوش سیر وکتگ؟ جنین
 ء گوشت کہ تووت گوشتگ کہ منی دل مان انت کہ من کہ لوگ ء کایاں یکے منی
 دیم ء گو کو بہ کنت ء ابا ابا کنان ء بیست، من انچو کتگ۔ مرد وتی جنین ء سرازہر
 ء پڑ بوت ء ردے گپت ءے ء چه وتی لوگ ء در ءے گت۔ جنین چه
 لوگ ء در اتک ء لوگ ء پشت ء شیبے است ات، ہمود ء شپ ء نشت ء پیشاپ
 ءے گت ء پدا ہے پیشاپ ء کر انشت ء رپگ ء لگت ء گوشت ءے کہ اے راہ
 انگوروت ء آراہ انگوروت۔ فلانی اے راہ ء چه روت ء فلانی آراہ ء چه روت۔
 ہتیں اشری اوشاتگ ات ء جنین ء چارگ ء آئی ء گپاں گوشدارگ ء ات
 انت۔ اشری چوناہیگا دزات انت کہ آہاں بادشاہ ء امبار جنگ ات۔ آہاں وتی
 دل ء گوشت کہ جنین آدم بادشاہ ء مردم انت، مئے جاسو ء پاسو ء کنگ ء
 انت۔ چه ٹرس ء آہاں وتی اشر گوں مالاں، ہمیداں یلہ دات ء پے وت ء دیم تنگ
 انت۔ اشر چران چران ء جنین ء کر اتک انت۔ جنین ء گوشت من زاناں شمارا
 منی مرد منی آرگ ء دیم داتگ، بلے شماروات، من نیہاں۔ یک ء دورند ء
 اشر اش گلینتاں، بلے اشر پدا اتک انت۔ گڑا جنین ء گوشت، شر انت، من

کاہان گوں۔ پداہے اُشتر اِش مہارگت اُنت ء اُتک ء وتی مرد ء لوگ ء۔ مرد ء کہ
وتی جن دیست، گوشت ءے تو پدا اُتک ءے منی لوگ ء! جنین ء گوشت کہ من
کجا اُتکگاں، تو ت منی رند ء وتی اُشتر دیم داتگ اُنت۔ مرد ء کہ اُشتر ء نام اِش
کت، گوشت ءے من کجا تئی رند ء اُشتر دیم داتگ اُنت؟ منا و اُشترے پہ
نام ء نیست۔ جنین ء گوشت کہ ترااگاں منی گپانی سرا باور نہ کنت گڑا تو ت وُٹن
ء در ء ء بچار۔ مرد کہ وُٹن ء در اُتک دیست ءے، ہو، جنین راست گوشت، اِء
سے اُشتر گوں باراں اوشتاگ۔ مرد ء شُت اُشترانی بار اِش بو تک اُنت ء دیست
ءے کہ اے درست قیمتی سہر ء مال اُنت۔ مرد ء وتی لوگ ء بلا ہیں چاتے جت ء
اے اُشترانی درا ہیں سہر ء مال چات ء گت اُنت ء چات ء دپ بست۔ ء وتی
جنین ء گوشت ءے کہ تو اے مالانی بابت ء کسی کر ا نام مہ گر۔ جنین ء گوشت
شر اُنت۔

لہتیں روچ ء پدیک سودا گرے اُتک پش ء پکراتے گون اُت۔ جنین
ء پہ و تا بازیں سامانے زرت۔ وہدے سودا گر ء زرت لوٹ اُت، گڑا جنین ء
درا ینت کہ منا و مرد ء زرنہ داتگ، تو چوش کن اے ساماناں منابدے، منی مرد
کئیت من زرتچ گراں ء ترا دیاں۔ سودا گر ء گوشت، من دام نہ دیاں۔ جنین ء
گوشت شر اُنت من ترا یک چیزے دیاں، تو بچارے، اگاں ترا دوست بوت،
گڑا تو منی سے زرتگیں سامانانی نہاد ء بے زورے۔ سودا گر ء گوشت تو باریں ہما چیز
ء بیار، من چارائے۔ جنین ء چہ ہے چات ء چہ یک سہر ء دان چوپے درکت ء
سودا گر ء پیش داشت۔ سودا گر ء چارات کہ اے و سہر ء دان چوپے۔ سودا

گرے ہے زرت۔ یک برے و سوداگرے باور نہ بوت کہ اے جنین پہ لہتیں
سامانانی بدلے مناسہرے دان چوپے دیگے انت۔ آئی ہے گپے پکے کنگے
جست گت کہ ’تو منا اے سامانانی بدلے اے دان چوپے دیئے؟ جنین
گوشت، ہو۔ سوداگرے زانت کہ اے جنین سرے برابر نہ انت۔ سوداگرے گوشت
تو منی دڑا ہیں ساماناں بے زورے مناد گے، لہتیں سامان بیارے پیش دار۔ جنین
گوشت، تو حق دے دل وتی دڑا ہیں ساماناں دیئے؟ سوداگرے گوشت ہو، تو ساماناں
بیارے منا پیش دار۔ جنین چاتے دپے پچ گت، گوشتے ایشاں منی سامان۔
سوداگرے اے دڑا ہیں سامان دیست انت، آگلے بال بوت۔ دڑا ہیں سامان اش
اشترے لڑات انت ہے وہ دیم شت۔

